СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXIV П'ЯТНИЦЯ, 8 ЧЕРВНЯ 2007 РОКУ ЧИСЛО 23 VOL. CXIV FRIDAY, JUNE 8, 2007 No. 23

Віктор Ющенко: „Україна має великі конституційні проблеми"

В суботу, 2 червня, Президент України Віктор Ющенко провів зустріч з депутатськими фракціями „Наша Україна" та БЮТ. Він закликав опозицію і всі політичні сили країни докласти максимум зусиль до організування і проведення ефективної виборчої кампанії та унеможливлення фальсифікації виборів. Нижче вміщуємо уривки з виступу В. Ющенка на цій важливій зустрічі.

– Шановні народні депутати!

...Згадайте ці два місяці, які прожила країна. З якої прірви довелося виходити. Який рівень узурпації влада досягла. Не є секрет, що не тільки українська виконавча влада, але й будь-якої країни виконавча влада завжди тяжіє до узурпації... Ми зараз усі відчуваємо, що країна має великі конституційні проблеми. Ці проблеми, скоріш за все, носять інституційний характер. Мова не йде тільки про проблему партійних відносин.

У цьому залі сидять великі достойники. У вас є родини, у вас є діти. Я переконаний, усі ми розуміємо: ми в політиці не вічні. Але вічна Україна. Сьогодні наша політична присутність може змінити принципи, на яких формується політичний порядок України, а звідти – і стабільність, противаги, баланси влади. Всі хочуть політичної стабільности. Але цього можна досягти не морально-етичними тільки домовленостями. Але обов'язково закріпити це через механіку і принципи, які проходять через тіло Конституції і законів. Я переконаний, що ми хочемо передати нащадкам, дітям країну, яка збалансована, яка гарантована від узурпації. І те, що ви почали, робить вам колосальну велику політичну честь. Ви продемонстрували не тільки високу політичну моральність, але й бачення високих політичних принципів розбудови системи влади і політичного порядку в Україні. Можливо, ця частина сьогодні найбільш повчальна для суспільства...

Зрада торкнулася практично кожного з вас. Вона торкалася й мене...

Якщо ми говоримо про політичну мету, нас об'єднує демократична Україна, європейська Україна. Нас об'єднують патріотичні ідеали. Переконаний, унікальна сила цих двох фракцій полягає у тому, що наша концепція побудована виключно на демократичних тезах. Тільки ці дві партії виношують, на мій погляд, унікальну для сьогоднішнього дня ідею – українську ідею европейської України. І крім цих двох сил це питання ніхто не окрилить. Думаю, той дух патріотизму, яким сьогодні наділені ці дві фракції – це унікальне почуття для українського парляменту. Воно належить цим двом фракціям. Переконаний, що це цінності, за якими завжди буде йти українське суспільство. Їх ніхто не підмінить. Їх ніщо не може замінити. Думаю, що це базові речі, які нас можуть серйозно об'єднувати багато років. Ми пройшли багато розчарувань. Я сказав би, що найбільше шкоди, що завдало нашому спільному рухові – це непорозуміння в самих командах. І з цього треба робити уроки. Життя продовжується. Подали одне одному руку, вибачилися. Якщо наші істинні ідеали є такими, як ми говоримо, все решта – дрібниці. Всяке буває в житті. Святе Письмо говорить: «Немає гріха, від якого гірким каяттям не можна було б відмолитися». Ми говоримо про цінності вічні, заради яких варто розбудовувати політичну діяльність. Я думаю, якщо це покоління політиків залишить демократичну Україну, це буде геніяльний результат нашої спільної політичної діяльности. За це варто боротися...

Я переконаний, що вашими руками зараз написано, можливо, дуже дорогою ціною одне – це як Заповіт: в українському парляменті зради не повинно бути. Переконаний, що це уроки не тільки для політичної еліти, для самих депутатів, думаю, що це надзвичайно великий урок для нації. Думаю, що нація починає відчувати, як вона формулює політичну думку країни, як вона може впливати на формулювання політичних принципів у країні,

(Закінчення на стор. 3)

Валентин Мороз: „Я дивлюся на історію українськими очима"

Що думають про теперішню ситуацію в Україні колишні в'язні совєтського режиму, імена яких назвжди залишаться в нашій історії символами непримиренної боротьби за українське національне відродження? На запитання „Свободи" відповідає один з найвідоміших і наймужніших тодішніх дисидентів – Валентин Мороз, доктор історичних наук, професор Львівського університету фізичної культури. Розмову з В. Морозом вів Петро Часто під час зустрічі у Львові.

– Теперішня криза в Україні – це не тільки незгоди між депутатами, взагалі між політиками, але також і між політологами, аналітиками, котрі не мають спільної думки щодо шляхів виходу з цієї політичної і моральної трясовини. Яким Ви бачите цей вихід?

– В будь-якій країні політики рідко коли погоджуються між собою, і це нормальна річ. У Франції в 60-ті роки минулого століття панували такі внутрішні незгоди, що уряд змінювався кожного року, аж поки французи не покликали де Ґоля. В сьогоднішній українській політиці дуже багато дріб'язку, котрий відволікає увагу від підставових, фундаментальних речей. Праві, ліві, центристи, право- чи лівоцентристи – все це сприймалося б, як ознаки демократії, якби в Україні не було великої політичної групи, Партії Реґіонів, котра грає чужу гру. Це зовсім не партія, а п'ята колона Москви, антиукраїнський проект, на успіх якого Росія дуже розраховує. Це партія олігархів, які великими грішми паралізували нормальний плин політичного життя в країні. Треба якнайшвидше відділити бізнес від політики.

Покищо „реґіонали" мають значну підтримку на Сході. Колись, у XVII столітті, Донбас називали Диким Полем. Згодом там з'явилися шахти, індустрія, однак, у духовному житі край залишався Диким Полем. Тяжко уявити, чи ще якийсь край, окрім Донбасу, міг би висунути до влади людину, котра двічі сиділа в тюрмі за групове зґвалтування. І вся політика партії Реґіонів – вельми специфічна, просякнута кріміналом. Тому вести з ними переговори, підписувати Універсал, віддавати в їхні брудні руки уряд – то було безглуздя. Тим більше – після всеукраїнського народного піднесення, після Помаранчевої революції, яка вдихнула у вічну мітологему новий зміст: народ здатен змінити своє життя, якщо буде єдиним.

– Але чи міг Президент, людина демократичних переконань, вчинити інакше?

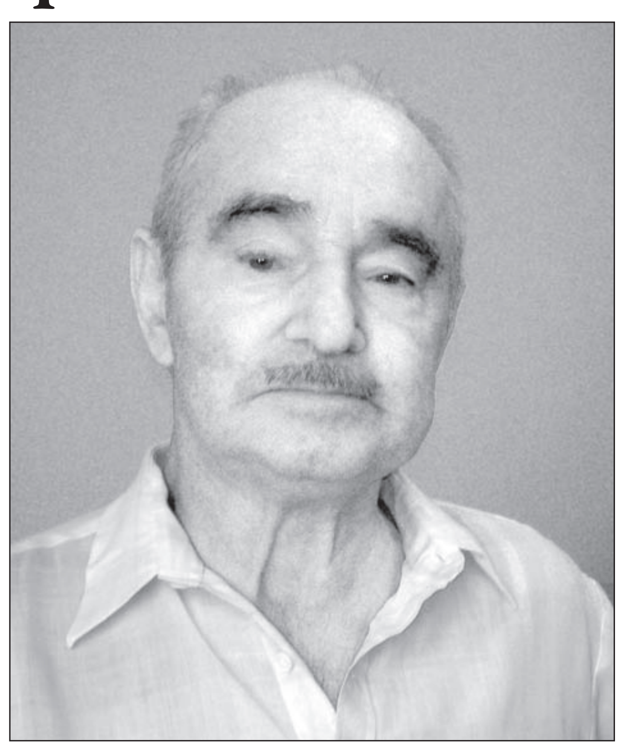
– В політиці, крім демократичних переконань, потрібна сильна воля, твердий характер, інакше демократія, замість обіцяного раю, приведе просто в пекло. Цей довгий період кризи – прямий результат слабовольности Президента.

– З Указом про розпуск Верховної Ради цей період вичерпає себе?

– Тяжко передбачити. Швидше ні, ніж так. Ситуація вже ніби розвивається у протилежний від кризи бік, але цей рух є заслугою опозиції, а не Президента. Один мій знайомий вважає, що Ющенко іде в правильному напрямку, лише коли на нього напосідається Юля. Ось про неї таки можна ствердити, що вона ще не вичерпала себе. Коли Президент позбавив її прем'єрської влади, львівська газета „Експрес" вмістила, серед відгуків, і таку прогнозу: „Декілька років Україна втратить намарне, запанує хаос, і я почекаю, поки Юлія Тимошенко стане Президентом, хоч особисто я не люблю її...". В політиці не конче всіх і кожного любити, але щоб не втрачати намарне час, треба підтримувати того діяча, котрий спроможний зрушити країну вперед.

– В якій мірі, на Ваш погляд, ці позачергові вибори можуть змінити ситуацію?

– У величезній. Даремне реґіонали разом з соціялістами і комуністами надимають щоки, вони не матимуть більшости й усвідомлюють це. Тому такий спротив Указові. Неправедні мільйони їм не допоможуть. Їхнє урядування впаде під двома чинниками. Це ціни і кияни. Ціни в Україні стрімко зростають, а платня стоїть на місці. А кияни – тому, що не будуть терпіти, аби над ними стояв той чи інший кримінальник з Донбасу. Київ – столиця. Цей чинник на Заході не дуже зрозумілий. В Америці найбільші міста – Чикаґо, Ню-Йорк, а не столичний Вашінґтон, так само й у Канаді, Австралії. В Україні ж столиця

Проф. Валентин Мороз

(Закінчення на стор. 5)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Посол США привітав Україну з прийняттям законів для СОТ

КИЇВ. — Посол США в Україні Віліям Тейлор 5 червня під час зустрічі з першим віце-прем'єр-міністром, міністром фінансів України Миколою Азаровим привітав уряд України з прийняттям останньої в'язанки законів, необхідних для вступу до Світової торговельної організації. „Ми побачили чітку волю уряду і парляменту забезпечити завершення процесу вступу України до СОТ", - підкреслив Посол. У свою чергу, М. Азаров зазначив, що закони прийняті в тому вигляді, у якому вони були погоджені з робочою групою з питання прийняття України до СОТ, отже, питань до нашої країни бути не може. „Ми пройшли складний шлях до вступу, перебороли найпроблемніші питання, і тепер очікуємо кроків назустріч Україні", – заявив М. Азаров. 31 травня ВР прийняла останні 11 законів, необхідних для забезпечення вступу України до Світової торговельної організації. *(„Кореспондент")*

БЮТ припинив повноваження своїх депутатів у Київраді

КИЇВ. — Під час шостого етапу міжпартійного з'їзду Бльоку Юлії Тимошенко в суботу, 2 червня, припинено повноваження депутатів фракції БЮТ у Київраді. „Сьогодні ми позбавили Черновецького більшости в Київраді", – заявила журналістам провідниця бльоку Ю. Тимошенко. При цьому вона зазначила, що коли депутати, яких з'їзд позбавив повноважень, надалі братимуть участь у праці Київради і за їхньої участи ухвалюватимуться рішення, то ці рішення будуть незаконними. Того ж дня БЮТ також припинив повноваження 103 своїх депутатів у Верховній Раді України. Цього ж дня і міжпартійний з'їзд Бльоку „Наша Україна" ухвалив рішення про припинення повноважень 66 народних депутатів України, обраних від Бльоку „Наша Україна" до Верховної Ради в березні 2006 року. При складанні повноважень більш ніж третиною від конституційного складу парляменту (151 депутат) Верховна Рада припиняє свої повноваження. *(Радіо „Свобода")*

Призначено нового Генерального прокурора

КИЇВ. — 1 червня Віктор Ющенко призначив Олександра Медведька Генеральним прокурором. Його у Генеральній прокуратурі того ж дня увечері представив голова Секретаріяту Президента Віктор Балога. В. Балога прочитав відповідний указ Президента, яким глава держави поновив дію указу від 4 листопада 2006 року про призначення О. Медведька на посаду Генпрокурора. Також цим указом було скасовано дію указу про призначення Віктора Шемчука виконуючим обов'язки Генпрокурора. В. Балога побажав успіхів О. Медведькові на його посаді. За словами В. Балоги, він сподівається, що таким чином на цьому буде вичерпано конфлікт навколо цієї посади. Поновлений Генпрокурор О. Медведько відразу призначив В. Шемчука своїм першим заступником.*(Радіо „Свобода")*

ЦВК очолив В. Шаповал

КИЇВ. — Володимира Шаповала 2 червня обрано новим головою Центральної виборчої комісії. За нього проголосували 14 із 15 членів комісії. Утім, перед голосуванням інших кандидатур на посаду голови ЦВК, крім В. Шаповала, не було висунуто. В. Шаповалові 59 років, з жовтня минулого року він був представником Президента у Конституційному суді, а до цього впродовж дев'ять років був суддею Конституційного суду за квотою Президента. Напередодні Верховна Рада достроково припинила повноваження всього складу ЦВК і затвердила новий склад комісії. Тепер у складі ЦВК вісім членів представляють парляментську коаліцію і сім – опозицію. До нового складу ЦВК не потрапили колишній голова комісії, Ярослав Давидович, а також його заступниця Марина Ставнійчук, яку називали серед кандидатів на посаду голови оновленої ЦВК. Тепер у голови ЦВК буде два заступники, а секретарем ЦВК одноголосно обрана Тетяна Лукаш, сестра депутата від Партії Реґіонів, Олени Лукаш, яка у 2004 році захищала у Верховному Суді кандидата у президенти Віктора Януковича. *(ББС)*

В. Ющенко підписав зміни до закону про вибори

КИЇВ. — Президент Віктор Ющенко 1 червня підписав ухвалені коаліційною більшістю у парляменті поправки до закону про вибори. Опозиція називала схвалений закон недемократичним і закликала В. Ющенка не підписувати його. Коаліція ухвалила свій проєкт закону про вибори, який передбачає обов'язковість участи у виборах понад 50 відс. виборців, інакше вибори будуть визнані такими, що не відбулися. За цими змінами не зможуть також проголосувати ті громадяни України, які не перебувають на консульському обліку за кордоном. Коаліція також проголосувала за те, аби Державна прикордонна служба за три дні до виборів надала комісіям відомості про осіб, які відсутні на території України. Саме ці поправки опозиція назвала неприйнятними і закликала Президента не підписувати такий закон. *(ББС)*

В Україні – 100 тис. „соціяльних" дітей-сиріт

КИЇВ. — 1 червня у світі відзначають День захисту дітей, який є одним з найстарших міжнародних свят. Вперше воно було проведене у 1950 році.Україна долучилася до цього свята у 1998 році, указом тодішнього Президента Леоніда Кучми. Одна з гострих проблем для України – все більша кількість дітей-сиріт. За даними знавців, в Україні понад 100 тис. дітей-сиріт, більшість яких – так звані соціяльні сироти, у яких живі батьки. Щороку близько 6 тис. малюків залишаються без батьківської опіки. Серед категорії „соціяльні сироти" виділяють також дітей українських заробітчан. За неофіційною статистикою, лише в Італії працює від 300 тис. до мільйона українок, діти яких залишаються в Україні. Знавці щороку звертають увагу на соціяльні, економічні, психологічні проблеми таких дітей, останнім часом наголошуючи на такому понятті як „діти вулиці". Особливо загроза полягає в тому, що діти-сироти, які не потрапили до інтернату чи втекли з нього, часто стають жертвами злочинців, зокрема торгівців живим товаром. На цьому тлі наприкінці травня в Києві відкрився перший будинок центру захисту безпритульних дітей „Наші діти". В ньому поки 80 дітей, однак, особливість притулку полягає в тому, що його створено на кошти, надані українськими, німецькими та польськими підприємцями. Дітям дається змога перебувати в будинку від 3 до 18 років. *(ББС)*

Комітет Европарляменту ухвалив резолюцію

СТРАСБУРҐ, Франція. — Україні треба надати перспективу вступу до Евросоюзу – така теза міститься у резолюції, яку ухвалив Комітет зі закордонних справ Европарляменту. Автор доповіді, польський евродепутат Міхал Камінський, сказав 5 червня, що дуже побоювався, що останні події в Україні неґативно вплинуть на позицію евродепутатів щодо перспектив Києва вступити до ЕС. Тому, за словами М. Камінського, він доклав багато зусиль, аби переконати европарляментарів, що Україна все одно перебуває на правильному шляху. М. Камінський: „Я думаю, це великий успіх всіх друзів України у цьому парляменті і всіх людей, які хочуть бачити Україну важливим членом Евросоюзу в майбутньому". Резолюцію винесуть на пленарну сесію Европарляменту в липні. Якщо документ затвердять, тоді Европарлямент відішле резолюцію до Ради Евросоюзу. *(Радіо „Свобода")*

Посуха в зернових реґіонах України

КИЇВ. — Президент Віктор Ющенко 5 червня відвідав реґіони, які потерпають від посухи - у Дніпропетровську, Донецьку, Запорізьку, Кіровоградську, Луганську, Миколаївську, Одеську та Херсонську області. За підрахунками уряду, від посухи в Україні вже постраждало 10 млн. гектарів посівів зернових. Віце-прем'єр Віктор Слаута сказав, що у деяких областях постраждало до 80 відс. посівних площ, площі під сільгоспкультурами, які загинули від посухи, становлять 650 тисяч гектарів. Кабінет міністрів заявив про намір припинити експорт зерна і ввести нульові ставки ввізного мита на його основні види. В опозиції ж вважають, що урядовці дещо перебільшують дійсні наслідки посухи для врожаю, і побоюються, що це робиться задля того, аби другий рік поспіль керувати зерновим ринком у „ручному режимі". *(Пресслужба Президента України)*

Черкаське летовище стало запасним для Борисполя

ЧЕРКАСИ. — Минулого тижня віце-прем'єр України Андрій Клюєв, який очолює робочу групу з питань відродження авіоруху в Україні, вніс Черкаське летовище до переліку стратегічних об'єктів, як запасне летовище для Борисполя. До цього часу запасними летовищами для Борисполя слугували злітні смуги в Одесі й Сімферополі. Тепер замість 700-800 км можна буде летіти лише 150. Це величезна економія. Зараз працівники летовища проходять переатестацію, перевіряються технічні засоби для прийому літаків. Летовище не було діяльним впродовж 15 років. *(Інститут Масової Інформації)*

У Києво закладено ще один собор УПЦ Московського патріярхату

КИЇВ. – 2 червня в одному з парків Голосіївського району столиці відбулося урочисте Богослуження з нагоди освячення хреста та місця закладення першого каменя під будівництво катедрального собору Воскресіння Христового Української Православної Церкви (УПЦ) Московського патріярхату. На фото: Президент України Віктор Ющенко (праворуч), прем'єр-міністер Віктор Янукович (в центрі) та Митрополит УПЦ Московського патріярхату Володимир (Сабодан) на святі. Фото: УНІАН

Президент Росії погрожує Европі ракетами і лякає „тиранією" України

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Президент Росії Володимир Путін 3 червня, відповідаючи на запитання італійської газети „Corriere Della Serra", заявив, що Москва може знову націлити ракети на Европу, якщо Сполучені Штати не відмовляться від плянів побудови об'єктів системи протиракетної оборони у Східній Европі. В. Путін сказав, що американські пляни можуть призвести до нової гонитви озброєнь, але Росія не нестиме за це відповідальности. Минулого тижня Росія здійснила випробування нової міжконтинентальної балістичної ракети, що В. Путін назвав відповіддю на американські кроки, які призвели до порушення стратегічного балянсу.

Погроза Росії спрямувати зброю на Европу, якщо США розташує в Европі протиракетний щит, викликала заклопотаність політиків і осуд оглядачів.

Президент Франції Ніколя Саркозі пообіцяв, що матиме „відверті" переговори з В. Путіним у німецькому місті Гайліґендамі під час зустрічі країн „Великої вісімки". Президент США Джордж Буш також має зустрітися з російським провідником у ході цієї події.

„Наскільки я знаю, єдина країна, яка спекулює довкола спрямовування ракет на Европу – це сама Російська Федерація, – сказав речник НАТО Джеймс Апатурай. – Такі коментарі є неконструктивними, і ми їх не вітаємо".

4 червня „дісталося" від В. Путіна також Україні, який заявив, що політична система в Україні рухається до „суцільної тиранії". Промовляючи до журналістів з засобів масової інформації з країн „Великої вісімки", В. Путін сказав, що себе вважає абсолютним демократом, і подібних йому демократів у світі більше не існує.

В. Путін назвав ситуацію в Україні повним порушенням Конституції та всіх законів і заявив, що раніше була надія на „хлопців з України, але вони просто повністю себе дискредитували". На запитання про тенденції до тоталітарного режиму у Росії, В. Путін назвав такі припущення „цілковитою брехнею".

5 червня директор Національного інституту стратегічних досліджень при Раді національної безпеки та оборони України Юрій Рубан у радіопрограмі Бі-Бі-Сі сказав: „Ці висловлювання йдуть в загальному руслі теперішньої російської політики, яка базується на тому, що люди, яких отруїли, самі винні, що в Росії панує демократія, якій загрожує тоталітаризм з української сторони і т. д.".

У 2004 році на президентських виборах той же В. Путін підтримував Віктора Януковича. Це робилося прямо, чітко і недвозначно. Зараз вже це робиться в тому пляні, що українському виборцеві пропонується фальшиве протиставлення демократичного прем'єрміністра чи демократичної коаліції проти „тоталітарної опозиції". Взагалі російське суспільство надзвичайно сприятливе до такого роду мобілізаційних закликів. До того, що є вороже оточення, в центрі якого стоїть Росія. – оточена фортеця. І на жаль, це дуже часто використовується політиками у внутріполітичній боротьбі. На мій погляд, інтереси України і логіка розвитку України – це та логіка, яку пройшли вже країни Центральної і Східної Европи, наші сусіди: Польща, Чехія, Угорщина. Зараз цим шляхом ідуть Болгарія і Румунія. Тобто реформування інституцій всередині країни, інститутів представницької демократії, незворотність цієї демократії, і потім відповідна інтеґрація до европейських структур.

Ґарантії безпеки України формуються на шляхах інтеґрації до европейських і евро-атлантичних структур. Заяви В. Путіна нічого нового не додають до загального розуміння проблеми. Такі розмови більше орієнтовані на внутрішньоросійський електорат, але не випадково їхня поява збіглася в часі з внутрішньополітичною ситуацією в Україні: наближенням виборів і мобілізацією біло-блакитного електорату *(ББС, УНІАН).*

ЦИТАТА ТИЖНЯ

„У випадку розміщення систем протиракетної оборони в Европі попереджуємо: будуть кроки у відповідь. Ми змушені забезпечувати свою безпеку. І не ми ініціятори цього процесу. Які ці кроки? Звичайно, у нас повинні з'явитися нові цілі в Европі".

Володимир Путін, президент Росії
Бі-Б-Сі, 4 червня

В. Ющенко...

(Закінчення зі стор. 1)

як вона може, ну принаймні на морально-етичному рівні, дати оцінку вчинкам тих чи інших депутатів. Багато зауважень було відносно того, „хто кого хоче". Я узурпації влади не хочу. І вірю у всесильність демократії. Переконаний, що дорога, яка вже пройдена – це великий внесок у розбудову української демократії...

Попереду нелегка виборча кампанія. Я хотів би підкреслити, що ви є одна команда... Переконаний, що всі ми, всі політичні сили, в тому числі сили, які знаходяться у цій залі, повинні говорити з виборцем спільною мовою, українською мовою. Мовою про Україну. І пам'ятати, що країна втомилася від політичних протистоянь. Нам треба знаходити ті знакові, стратегічні речі, які об'єднують, перш за все, суспільство, людей всієї України. Я переконаний, що це ми зробимо...

Дуже хотілося б, щоб із цієї наради ми вийшли з почуттям персонального обов'язку формувати коректні оптимістичні міжпартійні стосунки. При будь-яких обставинах не допускати тих оцінок, які дуже часто допускалися в період останніх двох років стосовно взаємних відносин. Бо ніякі опоненти стільки шкоди не нанесли, ніж „взаємопоїдання", яке було допущено у наших рядах. У нас є одна єдина мета, мета спільна, і ми її досягнемо. І тому ще раз вас вітаю з тим вчинком, який ви продемонстрували, ще раз вас вітаю з тими кроками, які були зроблені в українському парляменті, вітаю усі політичні сили, тому що люди дадуть оцінку, хто був на стороні правди... Дякую за увагу.

День Европи святкували у Києві

КИЇВ.– 2 червня у Києві вже вп'яте відбулося святкування Дня Европи – народні гуляння, концерти. На фото: посли ряду країн на святі – промовляє міністер закордонних справ Словацької Републіки Ян Кубіш. Фото: УНІАН

Козацька чайка – у Чорному морі

ОДЕСА. – Козацька чайка „Спас" 4 червня повернулася до Одеського порту з плавання у Чорному морі. Чайка з 10 козаками здійснила плавання до Грузії при підтримці Посольства Грузії в Україні. Чайка п'ять днів перебувала в грузинському порту Батумі, після чого козаки відправилися в зворотний шлях, щоб 12 червня прибути до Києва на фестиваль „Козацькі забави". *Фото: УНІАН*

Запрошуємо українців з Америки до літнього табору в Україні

З метою налагодження співпраці з закордонними українцями, та зміцнення їх зв'язків з Україною Міністерство освіти і науки України, за сприяння Українського відділення Міжнародної культурно-освітньої асоціяції, продовжує проведення літніх україномовних таборів для дітей та молоді українського походження. До участи у цій програмі влітку 2007 року передбачається залучити дітей українського закордоння, переможців олімпіяд, конкурсів з українознавства, української мови, в тому числі VII Міжнародного конкурсу з української мови ім. Петра Яцика, української художньої словесности, авторів художніх творів, мистецьких конкурсів, представників дитячих і молодіжних громадських об'єднань української діяспори віком від 9 до 16 років.

Літній україномовний табір буде проводитись на базі Українського дитячого центру „Молода ґвардія" (м. Одеса) з 17 липня по 6 серпня 2007 року. Проїзд учасників програми до місця її проведення в Одесі, культвитрати та екскурсійну програма в період перебування в Україні оплачують учасники. Всі учасники повинні мати оформлені медичні довідки встановленого зразка.

Додаткові роз'яснення та довідки надаються за телефонами у Києві: (38-044) 331-3557, 486-2230, 417-8553.

Списки можливих учасників програми україномовного табору просимо подати до 15 червня на електронну адресу Генерального консульства України в Ню-Йорку: gc_usn@mfa.gov.ua

Микола Кириченко,
Генеральний консул

АМЕРИКА І СВІТ

У Німеччині відкрилася зустріч „Великої вісімки"

БЕРЛІН. — У німецькому курортному містечку Гайліґендам 6 червня розпочалася триденна зустріч „Великої вісімки". Канцлер Німеччини Анджела Меркель, яка нині головує у цьому клюбі індустріяльних країн, прийме провідників з США, Канади, Японії, Франції, Великобританії, Італії, а також Росії. На вечір заплянована першу зустріч в рамках спільної вечері. Перед тим має відбутися низка двосторонніх переговорів. Головні теми зустрічі – захист клімату, боротьба з бідністю в країнах, що розвиваються, фінансова й економічна політика індустріяльних націй. Крім того, учасники обговорювали ситуацію в гарячих точках пляенти – Близькому Сході, Афганістані, Іраку. Напередодні зустрічі в німецькому місті Гайліґендамі групи антиґльобалістів провели масові віча. За даними поліції, протестаційні віча та безладдя спровокували так звані „автономи", які об'єдналися в „Чорний бльок". Поліція також повідомила про значні матеріяльні збитки, яких учасники безладь заподіяли містечкові. Офіційна церемонія зустрічі глав держав і урядів провідних індустріяльних країн світу відбудеться 7 червня. Потім у комплексі Кургавс пройде пленарне засідання зустрічі. Цього року до провідників Німеччини, США, Франції, Росії, Великої Британії, Італії, Канади та Японії приєднаються також глави Китаю, Індії, Бразилії, Південно-Африканської Республіки та Мехіко. *(„Німецька хвиля", „Львівська газета")*

Невідомий напав на авто Папи Римського

ВАТИКАН. — 6 червня, під час проїзду Папи Бенедикта XVI по площі Святого Петра в Римі, відбулася надзвичайна подія: невідомий чоловік виліз на огорожу і спробував зістрибнути на автомобіль понтифіка. Охоронці, що супроводжували главу Католицької Церкви, виявилися напоготові і перехопили чоловіка, не дозволивши йому добратися до відкритого авта, в якому їхав Бенедикт XVI. Понтифік, ймовірно, не звернув увагу на подію, принаймні Папа навіть не повернув голови, коли в безпосередній близькості від його автомобіля охоронці скрутили невідомого. Мотиви його вчинку з'ясовуються. *(„Кореспондент").*

Президент Естонії пропонує вигнати Росію з „G-8"

ПРАГА, Чехія. — Виступаючи в Празі 5 червня на конференції „Демократія і безпека", естонський президент Томас Гендрік Ільвес поставив під сумнів необхідність участи Росії у форумі „Великої вісімки" („G-8"). Він розкритикував заяви Кремля у зв'язку з плянами США про розміщення систем протиракетної оборони (ПРО) в Чехії і Польщі, зазначивши, що тепер Росія загрожує своїм сусідам. „Чому держава, яка загрожує своїм сусідам, загрожує Европі ядерними ракетами, повинна бути в об'єднанні демократичних промислових держав?" – зауважив Т. Ільвес. На його думку, зараз в Евросоюза дві основні цілі – це „інтеґрація і спроби домовитися з Росією". *(„Кореспондент").*

М. Горбачов – песиміст щодо стосунків з Заходом

ЛОНДОН. — Колишній президент Радянського Союзу Михайло Горбачов 3 червня звинуватив США у погіршенні стосунків між Заходом та Росією з низки питань. М. Горбачов вважає, що Росія готова бути конструктивною, але Америка намагається витіснити Росію зі світової дипломатії, тоді як найкращими партнерами Росії зараз є европейці. „Ми втратили 15 років після завершення холодної війни, але в Заходу, на мою думку, і особливо у США, наших американських друзів, запаморочилася голова від успіху, від успіху в тій грі, що вони грають - вони говорять про створення нової імперії. Я не розумію, чому ви, британці, не скажете їм – не думайте про імперію, ми знаємо про імперії, ми знаємо, що всі імперії зрештою розпадаються, то навіщо знову намагатися створити новий безлад". М. Горбачов перебуває в Лондоні, де допомагає збирати кошти на фінансування досліджень ракових захворювань. Колишній радянський президент депресивно змалював стосунки між Сходом і Заходом, зауваживши на знищенні довіри та передбачаючи проблеми у майбутньому. І провину за це він покладає на США. *(ББС).*

Президент США Дж. Буш відвідав Чехію

ПРАГА, Чехія. — 3 червня ввечері до столиці Чеської Республіки з дводенною візитою прибув Президент США Джордж Буш. За даними опитувань, дві третини чехів виступають проти розташування в їхній країні елементів американської системи ПРО. Кількасот осіб протестували 4 червня у Празі проти його приїзду до Чехії і проти плянів розташувати в країні радар американської ПРО. Демонстрацію влаштувала громадська ініціятива „Ні – базам". Акція розпочалась з театралізованої вистави, яка мала зобразити „суд над Джорджем Бушем після перемоги анархістської революції". До демонстрантів приєдналась і сотня учасників іншого протесту, який коротко провели перед посольством США в Празі комуністи. У чеській столиці Дж. Буш взяв участь в обговоренні можливого розташування радара американської системи протиракетної оборони на території цієї країни. Ця тема була однією з головних у переговорах 5 червня Дж. Буша з чеськими політичними провідниками. *(„Кореспондент").*

На летовищі Нью-Йорку готували вибух

НЮ-ЙОРК. — У США 3 червня оголошено про розкриття змови, учасники якої збиралися підірвати цистерни з авіяційним паливом у міжнародному летовищі Ню-Йорку ім. Джона Кенеді. У справі є четверо підозрюваних. Один з них, Расел Дефрейтас, що був працівником летовища, заарештований у США. Ще двох заарештовано на острові Тринідад: один – громадянин Ґвіяни Абдул Кадір, що у минулому був депутатом парляменту Ґвіяни, другий – громадянин Тринідаду Карім Ібрагім. Четвертий підозрюваний – ще один громадянин Ґвіяни Абдель Нур, сам зголосився 5 червня до місцевої поліції в Трінідаді. За даними слідчих органів США, у січні цього року ці люди готували вибухи в будинках, паливних цистернах і трубопроводах для авіопалива на летовищі ім. Дж. Кенеді – головному міжнародному летовищі Ню-Йорку. Відомо, що затримані знімали на відео паливну лінію, яка тягнеться з Линдену в штаті Ню-Джерзі та з'єднує летовище Ню-Йорку: ім. Кенеді, Ла Ґвардію та Ньюарк. Американський прокурор Рослин Мавскопф ствердив, що „якби змова була здійснена, вона б призвела до небаченої кількости жертв і руйнувань". Змову розкрито на самій початковій стадії підготування, й дії злочинців не представляли прямої загрози безпеці пасажирів і співробітників летовища. Як стало відомо, Федеральне бюро розвідувань вийшло на уродженця Ґвіяни Р. Дефрейтаса завдяки інформаторові, якому колишній працівник летовища розповів про своє прагнення здійснити психологічний вплив на американців. За його словами, удар по летовищу мав би саме такий ефект. *(„Кореспондент")*

Реакції на пропозиції Дж. Буша стосовно клімату

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. — Европейські провідники неоднозначно відреаґували на пропозиції Президента США щодо захисту клімату. Глава Еврокомсії Жозе Мануель Барозу розкритикував пропозиції Президента США Джорджа Буша щодо захисту клімату як недостатні. США як світовий провідник за обсягами шкідливих викидів до атмосфери несуть особливу відповідальність, сказав 1 червня Ж. Барозу. Пропозиції, які напередодні представив Дж. Буш, полягають у тому, щоб представники п'ятнадцяти країн, які є провідними забруднювачами довкілля на плянеті, зустрілися наприкінці року і розпочали пошук спільного курсу щодо захисту клімату. Канцлер Німеччини Анджела Меркель привітала ініціятиву Дж. Буша, але наголосила, що спільні цілі у справі охорони довкілля необхідно узгодити вже на майбутній зустрічі „Великої вісімки" у Гайліґендамі. *(„Німецька хвиля")*

Ізраїльські війська увійшли на територію Ґази

ЄРУСАЛИМ. — Кілька ізраїльських танків та піхота увійшли 4 червня на територію смуги Ґаза з півдня. За інформацією ізраїльського командування, військові у палестинському місті Рафаг шукають інфраструктуру терористів. Кількох палестинців затримали для допитів. Водночас правозахисна організація „Міжнародна амнестія" закликала створити наглядовий орган за ізраїльсько-палестинським конфліктом. Вона також звернулась до Ізраїлю з проханням зруйнувати стіну, яку будують на кордоні з палестинськими територіями, а також до палестинських повстанців з закликом припинити напади на ізраїльських мирних мешканців. 5 червня виповнилося 40 років з початку переможної для Ізраїлю „Шестиденної війни" на Близькому Сході. *(Радіо „Свобода")*

Іран применшує засяг своїх ракет

ТЕГРАН, Іран. — Іран назвав „жартом року" пляни США встановити елементи систем ПРО у Східній Европі, заявив 4 червня секретар Вищої ради національної безпеки Ірану Алі Ларіджані. Він підкреслив, що радіюс дії іранських ракет не дозволяє їм досягти Европи. Напередодні Президент Росії Володимир Путін остеріг, що націлить ракети на Европу, якщо США наполягатимуть на своїй ініціятиві. Речник НАТО Джеймс Апатурай звинуватив В. Путіна у спекуляціях навколо американських систем ПРО і назвав його заяву небажаною і зайвою. Офіційний Вашінґтон уже розпочав переговори з керівництвом Польщі та Чехії щодо встановлення у цих країнах протиракетного щита. США вважають, що це допоможе захиститись від можливих нападів із боку Ірану та Північної Кореї. *(Радіо „Свобода")*

Принц Гарі в Канаді готується до Афганістану

ЛОНДОН. — Британський принц Гарі розпочав вишкіл у Канаді напередодні майбутнього призначення в одну з бойових частин, які діють в Афганістані, повідомив 3 червня британський щотижневик „News of the world". Гарі інкоґніто вилетів до Канади 30 травня та перебуває в розташуванні навчальної частини 150 км на південь від Калґарі. Там 22-річний принц проходить підготування протягом найближчих трьох місяців, а у вересні його відправлять до Афганістану. Раніше очікувалося, що Гарі, котрий недавно закінчив знамениту англійську військову академію в Сандгерсті та є командиром розвідувальної групи, пройде службу в Іраці у складі бойового з'єднання. Проте, напередодні відправлення – на початку травня – командування збройних сил королівства прийняло рішення не посилати Гарі в Ірак у зв'язку з тим, що його присутність створить значну загрозу нападу на британські сили в цій країні. *(„Кореспондент")*

Росія віддає борги гелікоптерами

МОСКВА. — Росія пропонує Південній Кореї техніку подвійного призначення як одну з можливих форм погашення заборгованости колишнього СРСР, заявив заступник голови МЗС РФ Олександер Лосюков. „Росія винна Південній Кореї більше одного мільярда долярів, і ведуться переговори про те, як його закрити", – сказав дипломат. „Один з можливих варіянтів це – продаж нашої техніки, зокрема спеціяльного, подвійного призначення, наприклад, гелікоптери", – заявляє О. Лосюкова. *(„Кореспондент")*

Грузія та Росія не змогли домовитися

МОСКВА. — Москва і Тбілісі не змогли 31 травня домовитися про умови вступу Росії до Світової організації торгівлі (СОТ). Представник Грузії на переговорах, заступник міністра економіки Тамара Ковзірідзе повідомила, що наступне коло відбудеться найближчими місяцями. Грузія, яка вже є членом Світової організації торгівлі, бльокує вступ Росії, вимагаючи визнати митні пункти в Абхазії і Південній Осетії „міжнародними", тобто такими, що знаходяться на кордоні між Грузією і Росією. *(Радіо „Свобода")*

Серце Могилянки – її наукова бібліотека

КИЇВ. – 24 травня студенти Національного університету „Києво-Могилянська академія“ (НаУКМА) взяли участь у рідкісній, на жаль, для України події – відкритті нової бібліотеки. Бакалаврська бібліотека НаУКМАноситиме імена Тетяни та Омеляна Антоновичів, фундація яких зробила найбільший – 5 млн. грн. – внесок у реконструкцію колишнього хірургічного корпусу лікарні ч. 15 та устаткування будинку під бібліотеку.

Загалом проєкт реконструкції вартістю 8.6 млн. грн. підтримали 302 благодійники, яким академія надзвичайно вдячна.

На відкриття бібліотеки завітали президент Києво-Могилянської фундації Америки Марта Фаріон, співголова Ради директорів цієї ж фундації Америки, колишній Посол США в Україні Вільям Мілер, почесний доктор НаУКМА, колишній прем'єр-міністер Канади Жан Кретьєн, письменниця, власниця однієї з колекцій бібліотеки НаУКМА Віра Вовк-Селянська, Посол Польщі в Україні Яцек Ключковський.

Історики і культурологи знають, що бібліотека НаУКМА нерозривно пов'язана з історією славнозвісної Могилянки. Основу становила книгозбірня Петра Могили, яку він заповів академії. Наприкінці XVII сторіччя бібліотека налічувала понад 3 тисячі томів. У 1780 році об'єднано „особу бібліотеку“ для найбідніших студентів, створену Миколою Бантиш-Каменським, та бібліотеку Києво-Могилянської академії. Наприкінці XIX сторіччя бібліотека Києво-Могилянської академії, що на той час вже налічувала 150 тисяч томів перейшла до Київської Духовної академії (КДА). У 1920 році КДА було закрито, а бібліотечні фонди склали основу фонду Національної бібліотеки України імені Володимира Вернадського.

У 1992 році відновила свою діяльність Києво-Могилянська академія, а разом з нею – бібліотека, що не мала на той час жодної книжки. Наразі фонд бібліотеки НаУКМА містить понад 350 тисяч томів та близько 2 тисяч назв періодичних видань.

Розповідає директор наукової бібліотеки НаУКМА Тетяна Ярошенко:

„2004-2006 роки – знакові в історії Києво-Могилянської академії не лише з огляду здобуття провідництва в галузі вищої освіти в Україні, впровадження нових ідей та проектів, але й з огляду на реалізацію широкомасштабного проєкту ремонту, реставрації та технічного устаткування окремого корпусу під Бібліотеку.

Бібліотека для нашого університету – надзвичайно важлива творча лябораторія, головна духовна скарбниця. Це не лише місце книговикористання, книгочитання, але також і мозковий центр університету, що пов'язаний численними нитками з усіма світовими інформаційними ресурсами, які не тільки легкодоступні, але й постійно використовуються.

Це був складний проєкт, що передбачав комплексну реставрацію занедбаної будівлі кінця Х1Х століття. Це складне завдання облаштування сучасної, на рівні світових стандартів університетської бібліотеки – виконано завдяки безперервності „золотої нитки“ доброчинності.

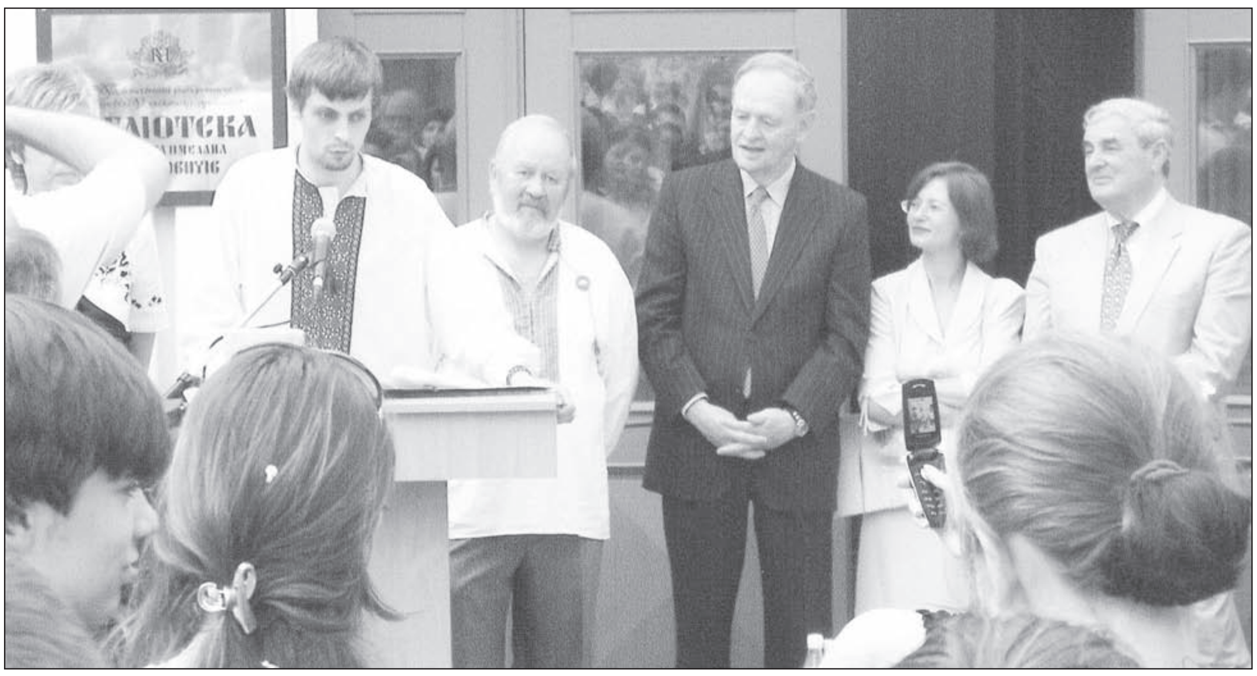
На допомогу академії в цій важливій справі прийшов відомий український громадський діяч та патріот Омелян Антонович – головний доброчинник проєкту, який зробив внесок у розмірі 1 млн. дол. Подвижництво Омеляна Антоновича на ниві української культури та просвіти вартує великої поваги й наслідування.

Це – створення доброчинного фонду родини Антоновичів, відбудова церкви в рідному містечку Долині, Львівської наукової бібліотеки ім. Василя Стефаника. А тепер з-поміж доброчинних справ Омеляна Антоновича – і Бакалаврська бібліотека Києво-Могилянської академії, яка носитиме ім'я Тетяни та Омеляна Антоновичів. Благодійниками проекту стало також понад 300 фізичних осіб та інституцій, передусім, з України та США.

Серед доброчинців, які зробили значні грошові внески в розбудову бібліотеки – представники української діяспори США: Григорій Малиновський, Юліян Куляс, Іван та Наталя Даниленки, Ярослав Дужий, Євгенія Даллас, Павло та Ірена Джулі, Андрій та Дарка Дужі, Володимир Петришин, Надія Аміноф, Юрій Дейчаківський, Іван Підгірний, Зенон та Віра Зубрицькі, родини Феденків, Ковалів, Козбур, Кредитові спілки в Чикаго, Рочестері, Мишиґені та багато інших людей доброї волі з України та США.

Києво-Могилянська академія щиро дякує всім, хто долучився до творення нетлінного осередку української культури – протяжного в історичному часі та духовному просторі“.

УНІАН

Зліва: перед мікрофоном – представник Студентського Братства, президент НаУКМА В'ячеслав Брюховецький, колишній прем'єр-міністер Канади Жан Кретьєн, його перекладачка, колишній Посол США в Україні Вільям Мілер.
Фото: Віка Губська

Валентин Мороз...

(Закінчення зі стор. 1)

– могутній моральний, духовний чинник. Не варто його присипляти, як це робить Президент своїми безконечними компромісами з „реґіоналами“. Вони ж сміються з цієї довгої низки Указів – то про розпуск, то про відновлення праці парляменту... Який компроміс може бути між Богом і чортом?

– Ну, нехай Партія Реґіонів – це чужий нам проєкт. Але Схід і Південь – то ж не тільки „реґіонали“ чи комуністи. Які там пропорції між антиукраїнством і проукраїнством? Хто чого там більше хоче?

– В тому то й річ, що сильні політики не питають в людей, чого ті хочуть. Людям треба казати, чого вони мають хотіти. Люди люблять мати справу з діячами, котрі знають, чого хочуть. В суспільстві мусить запанувати думка: українська демократія не повинна служити антиукраїнським цілям.

– В українській суспільній думці все ще присутня ця дилема - або Схід або Захід? Чи також тривать пошуки третього, чисто українського шляху?

– Україна – не в космосі, а на землі, в якійсь певній географічній та історичній реальності – на Сході Европи, тобто саме між Сходом і Заходом. Навіть в Декалозі націоналіста це відзначено: „Бог поставив Україну на грані двох світів творити нове життя“. Україна в будь-якому вимірі – це частина Заходу, лише з певних історичних причин вона надовго опинилася в дуже східній, азіятській системі Московщини. Тепер маємо нагоду й обов'язок вертатися до нашого культурного і духовного дому.

– Пам'ятаю Вашу статтю, в якій Ви ставили перед Україною культурно-духовний приклад Японії.

– Я й тепер так думаю. Світ все очевидніше вступає в японоцентричну епоху. Найбільший банк у світі – в Японії, найбільша біржа – в Японії. Найкраща катедра української мови поза Україною – в Японії. Коли західні дипломати приїздять до Києва з надією, що там ще можна послуговуватися російською, то японці в українській столиці розмовляють виключно українською. Це давній досвід: треба товаришувати не з сусідом, а через сусіда. Японці знають,чого хочуть і можуть навчити й нас.

– В наші швидкі часи, коли міждержавні, міжнаціональні з'язки все міцніше й тугіше переплітаються, проблеми і завдання гльобалізуються, – як з цими процесами поєднати проблеми і завдання відродження нашої нації?

– Одне одному не заважає. Коли словаки дістали можливість створити власну державу, вони негайно відокремилися від Чехії, не зважившим ні на яку гльобалізацію. Втім, сама гльобалізація – це не щось ясне й однозначне. Он „евро“ вже й німці не радо вживають. Годі сказати, чи Евросоюз дійде до спільної Конституції. Берлін і Париж пнуться перемогти американського доляра, але що таке долар, всі знають, а чи втримається „евро“ завтра - не знає ніхто. Україна – це не щось таке, в чиєму майбутньому можна сумніватися. Це не просто географія, не просто історія - це така внутрішня сила, перед якою не встоїть ні зросійщений Донбас, ні Москва. Українська мова невпинно йде на Схід. Ми мусимо подбати, щоб молодші покоління унеможливили утворення на нашому Сході російськомовного Квебеку. В XIX столітті хтось у Канаді бовкнув: „Даймо французам автономію – і будемо мати спокій“. А результат – суцільний неспокій. Французи і мовно, і ментально залишилися відрубною територією, й тепер Канада не знає, хто ж вона є. Україна мусить врахувати цей випадок. Говоріть вдома, якою хочете мовою, але державною повинна бути тільки українська. Очевидно, що нашому відродженню сприяє сам час. Згадаймо, як у 1921 році дурна Польща підписувала в Ризі договір з Москвою. Мовляв, України не потрібно ні вам, ні нам, тож поділімо її. І поділили, а згодом виявилося, що то – могила для Польщі. В зударі між брунатим і червоним фашизмом вона змогла протриматися тільки 17 днів...Тепер виросло нове покоління поляків, які усвідомлюють, що самостійна Україна – це найнадійніша запорука самостійної Польщі.

– Преса повідомляла про успішну презентацію Вашої книжки „Україна в XX столітті“. Чи можна говорити про певні аналогії між часом УНР і сьогоднішнім? І що взагалі характерне для Вашої інтерпретації подій і явищ тих часів?

– Мабуть, можна говорити, що українсська політична еліта, як тоді, так і тепер, не виказувала і не виказує такої сили волі, якої потребували і ще потребують обставини. Щодо сенсу інтерпретації, то я дивлюся на історію українськими очима.

– Що Ви хотіли б сказати читачам нашої газети?

– Я дуже радий, що „Свобода“ бере у мене інтерв'ю. Коли мене з сибірського заслання вигнали з СРСР до Америки, „Свобода“ , тоді ще щоденна, першою влаштувала зустріч зі мною. Маю дуже гарні спогади про ту подію, про розмови, хоч, певна річ, не в усьому усі й погоджувалися. Тож бажаю і редакторам „Свободи“, і її читачам доброго здоров'я і непорушної віри в перемогу української справи.

Уточнення тексту

В статті Софійки Зєлик „Історія однієї дружби“ (*„Свобода“ ч. 22*) слід читати: „У різдвяний час мої юні новачки вислали в Україну святкові побажання до своїх ровесників, відомих шістдесятників та визначних осіб. Опанас Заливаха був єдиний, який відповів на цей привіт“.

Будуть вибори, буде інший вибір

Припускаємо, що дехто з наших уважних читачів не може вийти з дива після вістки в останньому числі „Свободи" (в рубриці „Україна за тиждень") – про те, що, згідно з найсвіжішими опитуваннями, найвищий рівень довір'я з боку громадян України має прем'єр-міністер Віктор Янукович. Тим часом Президент Віктор Ющенко не входить навіть у першу п'ятірку. Навпаки – 63.2 відс. українців не довіряють йому. Соціологи, які проводили опитування, подають лише ці голі цифри, не пояснюючи, ня якому саме соціяльному, політичному чи психологічному ґрунті вони виникли. Отож мусимо самі думати і здогадуватися, що ж, у цьому конкретному випадку, стоїть за характерними для сучасної української соціології недомовками. Ну, з недовірою до Президента більш-менш все зрозуміло: обіцяв „Бандитам – тюрми!", а насправді привів тих самих бандитів до влади, бо дуже вже хотів виглядати в очах світу великим демократом. Ні, ніколи добро не виграє, якщо почне торги і компроміси зі злом.

Але звідки в українському суспільстві взялося довір'я до головного „реґіонала" В. Януковича? Що до нього схиляє людей? Те, що він твердо йде своєю дорогою? Знає, чого хоче і не хитається туди-сюди, як от В. Ющенко? Але ж куди йде? Куди вже завів Україну? За розривом між багатими і бідними Україна на чолі з донецькими олігархами вже перевершила найвідсталіші суспільства Африки і Латинської Америки. Отямтеся, українці! Бо не заслуговує на довір'я провідник Партії Реґіонів, яка посадила в парляментські крісла понад 300 мільйонерів і мільярдерів – в той час, як прибутки майже 90 відсотків населення ледве досягають межі прожиткового мінімуму. Може, когось переконує тон, з яким В. Янукович впевняє майбутніх виборців у тому, що позачергові вибори нічого не змінять? Тобто, що Партія Реґіонів знов у прийде до влади й чинитиме те саме, що чинить тепер? Невже люди бездумно, безрадно піддадуться цьому безсоромному маніпулюванню суспільною свідомістю?

А ідея позачергових парляментських виборів полягає якраз у цьому і тільки в цьому: що вони піднімуть на суспільну поверхню зовсім іншу людську якість. Вже не треба якихось особливих доказів, що дотеперішній український політикум, й то майже весь, майже без винятків, не заслуговує на термін „еліта". Яка там еліта, коли в її середовищі панує патологічна гординя, дика захланність, бажання взяти ближнього під ноги! Це жалюгідне середовище, опинившись нагорі, прищеплює всьому суспільству зневагу до вищих людських вартостей, духовну глухоту й інтелектуальну обмеженість, нездатність до пошуку достойного сенсу життя. Ні, пройшовши через очищувальне горнило Помаранчевої революції, українці вже не голосуватимуть за те, щоб олігархи знов писали закони для себе, щоб політикою далі керували гроші, щоб не народ, а скорумпований Конституційний суд визначав долю Української держави.

Тому щодо В. Ющенка може початися новий відлік в питанні довіри до нього – від часу його Указу про розпуск теперішньої Верховної Ради. Змарнованих безрезультатними переговорами і компромісами місяців вже не повернути, але згодом історія належно оцінить цей вольовий крок Президента: не мав він наміру узурпувати, як вигадували „реґіонали", владу, а знайшов у собу мудрість і мужність звернутися до народу, бо тільки народові, згідно з Конституцією, належить вища влада країни. Заради справедливости слід підкреслити – і то з великою приємністю: в молодому українському парляментаризмі стався безпрецедентний випадок, коли 105 депутатів фракції БЮТ і 62 депутати з „Народної "України" добровільно склали свої мандати, в цей дуже відповідальний, дуже шляхетний спосіб створюючи законні підстави для розпуску ВР. Таки є, є в українській політиці достойні особистості!

ЧЕРВЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

Іван Вишенський – неповторна постать

На початку червня (точної дати досі не встановлено) 1545 року в галицькому містечку Судова Вишня народився видатний український письменник-полеміст Іван Вишенський, неповторну постать якого увічнив в історії нашої культури Іван Франко. Увічнив не тільки однойменною поемою-шедевром, але ще раніше – низкою дослідницьких статтей та ґрунтовною монографією „Іван Вишенський і його твори". Так що ледве чи хтось колись перевершить Франків вклад у вивчення життя і творчости великого православного схимника.

Відгукуючись на Франкову монографію, знаменитий славіст професор Ватрослав Ягич писав: „Широке знання загальної історії літератури, гостра спостережливість і благодатна ясність малюнка відзначають і цей найновіший твір д-ра Франка та велять нам глибоко пожалкувати, що неласкаві обставини відбирають такому визначному вченому його найближчого покликання..." (тобто праці в університеті).

Чим же заслужив І. Вишенський такої уваги? Єдиною рисою, яка, проте, належить до найупізнаваніших архетипів, – гострим неприйняттям всякої несправедливости світу.

Щиро переймаючись розламом у світовому православ'ї, він усю свою східньохристиянську пристрасть спрямовує проти унії з Римом, проти польської римо-католицької шляхти, врешті – проти всіх тодішніх панівних верств.

Як пише київський письменник, автор історичних романів Валерій Шевчук, переломним моментом у долі І. Вишенського була ідейна сутичка з єзуїтами, пережита в молоді роки.

Після неї І. Вишенський зійшовся з Львівським православним братством, відтак з Острозьким церковним осередком, невдовзі приймає чернечий постриг в Преображенському монастирі волинського містечка Дубно.

З поеми І. Франка „Іван Вишенський" постає беззастережний, полум'яний богошукач-містик, вроджена мудрість котрого спонукає здобувати незалежність від світу, розірвати зв'язки з ним, навіки зачинитися в чернечій келії на Афоні:

О, вітай, моя домівко,
тиха пристане по бурях,
до якої ненастанно
здавна-здавна я тужив!
Камінь тут довкола мене –
се тверда, незламна віра,
се мій дім і мій притулок,
подушка і накриття.
Хрест отсей – то мій товариш,
мій повірник у дні смутку,
оборона від спокуси
і підпора в скону час...

А далі І. Франко розгортає болючу внутрішню драму аскета: можна втекти від світу, але як втекти від самого себе, від власної душі, котра не тільки зберігає живим образ цього ж світу, але є його часткою? Як можна, рятуючи себе, відгородитися від рідної землі, від України, від відповідальности за неї? І досить було його очам натрапити на вишневий цвіт біля підніжжя Афону, щоб серце вибухнуло непередбаченими почуттями:

Не для мене вже ваш запах!
не для мене ті далекі
спомини про Україну –
я давно для неї вмер!
Вмер! А чом же серце скаче,
чом же кров живіше б'ється,
думка чайкою літає
над садками рідних сел?...

І врешті-решт в такий ось спосіб розв'язується вічна антиномія між „я" і „ми", між трансцендентним небом і грішною землею:

Се не Божий шлях! Таж навіть
якби в рай ти так дістався,
а твій рідний край і люд твій
на загибель би пішов –
адже ж рай тоді для тебе
пеклом стане! Сама думка:
„Я міг їх порятувати!"
тобі з неба зробить ад...

Словом, вічна тема. І річ – дуже повчальна, як усе в Івана Франка...

П. Ч.

СВОБОДА
Пам'ятаймо про Україну!
Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор – Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@att.net Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adsukrpubl@att.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Ще про вулицю Митрополита Василя Липківського в Києві

У „Свободі“ за 11 травня Світовий Конґрес Українців повідомив, що всі фракції Київської міської ради (крім соціялістів) погодилися підтримати пропозицію переіменувати вулицю Урицького на вулицю Митрополита Василя Липківського. Тому що повідомлення СКУ має деякі неточності, Братство ім. Митрополита В. Липківського, у порозумінні з СКУ, подає уточнення: не „Українське Православне Братство“ листувалося з Київською міською радою, а Братство ім. Митрополита В. Липківського; Митрополита В. Липківського було страчено не у 1938 році, а останній раз його було арештовано 22 жовтня 1937 року і після місячного знущання 20 листопада 1937 року „остриженого, поголеного, блідого, змученого“ Трійка НКВД засудила його до розстрілу, який було виконано опівночі 27 листопада 1937 року.

З розмови з президентом СКУ Аскольдом Лозинським ми довідалися, що вже є протести проти переіменування вулиці чекіста Мойсея Урицького. Комуністи збирають підписи під протестом, бо, мовляв, така зміна „створює незручності в житті“ – треба буде міняти адреси... Виглядає, що як не змогли комуністи врятувати свій СРСР від розвалу, то тепер намагаються рятувати бодай його друзки.

Петро Матула,
секретар Братства
ім. Митрополита В. Липківського,
Вашінґтон

То чому ж вийшло так, любі друзі?

Як починають селяни білити дерева, знай – скоро Великдень. Це була картина нашого світу. Тепер у бідняків побілені, як завше, садки чи садочки. А новітні багатії садків не садять і дерев не білять – огороджують свої маєтки височенними безпросвітними мурами, щоб і людська душа їх не побачила. А на Великдень на годину під’їде дорогим автом ледь не до порогу церкви, щоб усі бачили, який він „крутий“ (так вони себе називають). Решта ж людей звечора йде гуртами до церкви, щоб зайняти потім на час освячення своє місце біля храму. Кажуть, таке місце – родове, бо переходило з роду в рід. У всьому цьому були особливі чари свята та поезія української душі.

Сучасне життя бере гору, але за тими колишніми людьми є жаль. А на екранах телевізорів – усе ті самі обличчя. Все це супроводжується величезними цінами за опалення. Мабуть, це наша чергова розплата за прагнення відірватися від Росії. Віддали Україну на поталу „русскоязичним“. Що твориться в засобах інформації та суспільному житті! Пишу і думаю, а кому це все адресувати? Державі (в особі її високих достойників, які турбуються про власні статки, а не про народ), чи самому собі? Вірю, що усіх цих чиновників можна перевиховати, адже люди сподівалися, що Україна стане доброю державою для усіх людей, а її робила доброю для себе купка, яка видозмінюється, але лишається все одно лише купкою. Дивовижно, що надзвичайно продуктивні, розумні, роботящі люди ніяк не спроможуться об’єднатися в успішну громаду. І Україна перебуває в надзвичайно критичній ситуації – державу і народ лихоманить. Перед Україною невеликий вибір: стати якісно новою соціяльно-політичною системою або піти в небуття. Людність вимирає, мільйони шукачів кращої долі блукають в інших світах, а тих, що лишилися, хоче забрати Москва.

Леонід Царик,
Фрідонія, Ню-Йорк

Бийте на сполох! Не чекайте біди!

В газеті „Свобода“ (*ч. 10*) вміщено розповідь про підприємців Аркадія Дубового та Олександра Василянського, які очистили місто Харцизьк від бруду. Щира подяка цим людям, які зробили конкретну добру справу хоча б для одного міста України. Ось про таких людей потрібно писати на перших сторінках газет. Країні потрібні добрі господарі, а не безконечні чвари депутатів, які не знають, як дійти згоди. Чи може похвалитися Юлія Тимошенко, що вона побудувала хоча б один сміттєпереробний або інший завод для своєї области чи міста? Де там!

А в ч. 15 „Свободи“ прес-служба ОУН у статті „Шляхи нашого розвитку“ повідомляє про березневі вибори, на яких українці вирішили шукати „шляхів оптимізації діяльности ОУН“. І це на 16-му році незалежности України! Далі з викладеного можна зрозуміти, що на тих зборах вони сперечались, хто патріотичніший – Українська народна партія чи Народний рух України?. А що ж ви робили раніше, хотілося б запитати? На що витрачаєте гроші, що їх важкою працею заробляють українці за кордонами та фінансують патріотичні організації в Україні? За радянських часів в Україні мало хто знав, що існують такі патріотичні організації, як ОУН, УПА, СУА, Пласт та інші, які боролись за свободу і незалежність України. Таємне стало явним, незалежність врешті проголошено. Але чому ж патріоти не узяли владу в свої руки в 1991 році?

Поки мудрі, чемні, гарно виховані, високоосвічені патріоти за кордонами України дають мудрі поради і гроші в Україну, всілякі чиновники з Росії невпинним потоком прибувають на різні керівні посади. Я висловлюю прохання багатьох українців – бийте на сполох! Треба підняти все проґресивне українство, пробудити бажання бути настирливішими, не чекати, поки Москва повністю захопить Україну, а брати владу у свої руки.

Надія Гінтон,
Толідо, Огайо

Нова сім’я Оксани Луцишин

Оксана Луцишин

Про Оксану Луцишин сім’я Олександра і Ірини Моряків з Нового Калинова дізналася тоді, як семикласницею її привезли після смерти матері разом з п’ятирічним братиком Васильком у районний дитячий будинок „Рідний дім“ у Корналовичах, де О. Моряк працює психологом, а його дружина – вихователем у молодшій групі.

Саме у „Рідному домі“ І. і О. Моряки познайомились та одружились. У них народилася донечка, яку назвали Анною, а через три роки – син Іванко. Іванкові було два місяці, коли Олександер привіз додому Оксану.

Дівчина після дев’ятої кляси вчилася на перукаря. Батько її, маючи другу сім’ю, зловживав спиртним і не цікавився дітьми. Василька після року перебування у „Рідному домі“ перевели у Добромильський інтернат для малорозвинених дітей. Ще дві дочки – Леся і Маруся– перебувають у подібних закладах.

Оксана залишилась одна, як билиночка. Коли побачив її зі сльозами на очах Олександер, то забрав її у Новий Калинів. Відтоді вони стали рідними... Понад два роки дівчинка жила в сім’ї і була третьою дитиною, хоча офіційно прийомними батьками їх визнано 4 грудня 2006 року. Оксана вступила на соціяльно-гуманітарний факультет Дрогобицького педагогічного університету, щоб набути спеціяльність психолога. Ірина її навчила готувати, прати, прибирати. Бабуся і дідусь також намагаються навчити її вести господарство. 23 квітня святкували Оксанине 18-річчя. Було багато гостей.

Коли Роман Іванчук написав про неї у газеті „Високий Замок“, дівчина знайшла друзів в особі його сім’ї зі Львова.

Виходець зі Львова Тарас Струтинський, який нині проживає в Чикаґо, двічі переслав їй по 50 долярів США, за які вона полікувала зуби. Хай щаслива доля чекає Оксану... Адреса Оксани Луцишин: пл. Авіяції, 5, кв. 32, м. Новий Калинів, Самбірський район, Львівська обл., 81464 Ukraine. Тел. (03236) 22-480.

Марія Пукій.
Самбір, Львівська обл.

Оленка шукає приятелів в Америці

Моє ім’я Валерій, я народився у 1959 році. Під час розвалу СРСР наша сім’я опинилася в зоні бойових дій за розділ територій колишніх республік. Під час цих подій дружина народила доньку Оленку, а сама залишилася інвалідом – їй осколком перебило ногу, і тільки після семи операцій вона змогла ходити. Все наше майно і будинок постраждали від ґранат і мародерства. Кинувши все, ми виїхали в Україну. Придбали маленький будинок в Харківській області.

Всю свою душу ми вклали у виховання дітей – Антона і Оленки. Антон закінчує навчання за фахом – машиніст електровоза. Оленка у 12 років їздила на міжнародний фестиваль обдарованих дітей Европи, який відбувся в Італії, в 2004 році. Була запрошена до Німеччини на фестиваль. У травні 2006 року вона виступала в Києві перед дипломатами з 16 країн, де її познайомили з представниками з Посольства США, і сказали, що її, як обдаровану дитину з віддалених районів, готуватимуть за програмою клюбу „Ротарі“ для навчання в США. Нам відразу вислали анкету і ми протягом літа готували документи. Але до Америки послали дитину місцевого чиновника.

Ми хотіли б познайомитися з порядними людьми, у яких є однолітки нашої доньки (1992 року народження), щоб вона могла підтримувати листування і дружбу. Оленка займається музикою, грає на фортепіяні з чотирьох років. У дев’ять років вирішила співати. Ідеальний слух дав свої результати. Наша адреса: вул. Комсомольська, 9, Нова Водолага, Харківська обл., 63200 Ukraine.

Валерій Яковенко,
Нова Водолага, Харківська обл.

Потребуємо вашого розуміння

У кожного з нас своя причина до еміґрації. Нас, оскільки ми приїхали недавно, часто запитують: „Чому ви тут, коли Україна стала вільною? Чому не відбудовуєте її?“ Так, ми покинули Україну. Але... прошу розуміння. Еміґрація є легшою для людей в молодому віці. Для осіб, яким за- чи під-сорок, цей процес є дуже болючий. Ми були людьми з матеріяльним достатком, мали гарні речі. легкове авто, але настав час, коли не було за що купити дітям їжу. За працю нам не платили по кілька місяців. Люди почали шукати засобів виживання. Коли я виграла у візовій льотерії право на проживання у США, то сприйняла це, як шанс, даний Богом. Було нелегка розлука з домівкою, бо для мене навіть квіти на вікні багато значили...

І ось ми вже п’ять років в США. Попри досягнутий достаток, відчуваємо якийсь неспокій, невпевненість. Тяжко себе „перекроїти“ на новий лад. Ми – як те листя, що зірвалося з дерева і кружляє в повітрі: виїхали з України, але не прижилися тут. А так хочеться спокою!

Галя Макогон,
Сейнт Пітерсбурґ, Фльорида

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Зустріч, присвячена УНСоюзові

ФІНІКС, Арізона – В неділю, 13 травня, другий віце-президент Українського Народного Союзу Михайло Козюпа зустрівся з українською громадою міста Фінікс.

Зустріч відбулася в приміщенні Української католицької церкви Успення Святої Богородиці. Привітавши присутніх, М. Козюпа запевнив, що українські громади поза великими містами і значними скупченнями наших людей, не є забуті, і є важливими для життя і розвитку українсько-американської громади в цілому.

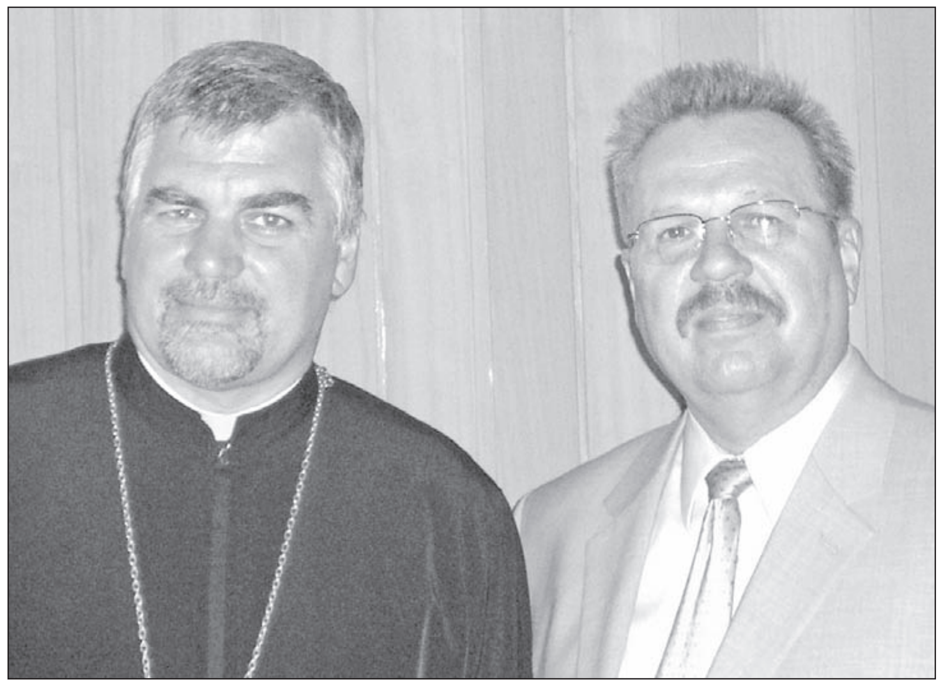
М. Козюпа розповів про головні віхи і події з історії УНСоюзу, який є найстаршою і найбільшою українською організацією в Америці. Він теж закликав українців купувати такі страхові поліси, як „whole life insurance" і „endowments", як також „annuities". Він підкреслив, що ціни на ці поліси є конкуруючими.

Стаючи їхніми власниками, члени громади допомагають поліпшувати, вдосконалювати послуги УНСоюзу для всієї української громади.

Зокрема до цих послуг належать газети - „Свобода"(найстарша українська газета в світі), та „The Ukrainian Weekly"; а також дуже знана та улюблена відпочинкова оселя в Кетскільських горах в штаті Ню–Йорк – Союзівка.

М. Козюпа є також членом Екзекутиви Українського Конгресового Комітету Америки. Отож він також мав можливість і нагоду розповісти про працю Крайового Комітету для відзначення 75-ої річниці Голодомору 1932-33 років". Він закликав всі українські громади створити місцеві комітети.

Членом Екзекутиви УККА є Стефан Качарай, президент Українського Народного Союзу, який буде активно брати участь у комітетах та відзначеннях впродовж 2007-2008 років.

Зліва: парох Української католицької церкви Успення Святої Богородиці, о. Гуго Совтус та другий віце-президент Українського Народного Союзу Михайло Козюпа.

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ В ОЛБАНІ Н. Й.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться

в неділю,17-го червня 2007 р., о год. 2-ій по пол.

в приміщенні бібліотеки на СОЮЗІВЦІ

216 Foordmore Road, Kerhonkson, NY 12446

Tel.: (845) 626-5641

У загальних зборах зобов'язані взяти участь з рішаючим правом голосу: члени Управи Окружного комітету, конвенційні делеґати та по два делеґати наступних відділів:

13, 57, 88, 200, 266

Гостей, членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

У нарадах візьмуть участь:
Ярослав Тисяк – контролер УНСоюзу
Микола Філь – радний УНСоюзу

За управу Округи:
Микола Філь – голова округи **Ярослав Тисяк –** секретар
Володимир Кривулич – касир **Павло Шевчук –** почесний голова Округи

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Збори ОУК ім. Ольги Басараб

ЕДМОНТОН, Канада. – 25 лютого 2007 року відбулися річні збори Едмонтонського відділу Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб. Їхній високий духовно-патріотичний настрій червоною ниткою проліг у річних звітах різних комітетів при ОУК.

Протягом року були проведені різноманітні заходи, в яких віддзеркалилась творча і духова діяльність членкинь ОУК в Едмонтоні. В організації панує тісний зв'язок між членкинями і молодіжними групами – дитячим театром „Джерело" під керівництвом Алли Семенко; молодіжним інструментальним ансамблем „Чайка", дириґентом якого є Людвик Мар'янич. Дитячий театр „Джерело" разом з ансамблем „Чайка" протягом року виступали з різними виставами. В дитячих виставах можна було бачити легкий гумор, жарти і українську дитячу клясику.

В квітні відбулася передвеликодня „Українська мозаїка", кошти з якої перераховані на дітей Чорнобиля. На початку червня був проведенний літературний вечір, присвячений творчості видатного українського письменника Уласа Самчука, з участю учасників ансамблю „Сузір'я". Гостем цього вечора була Оксана Бризгун-Соколик з Торонто. Голова Едмонтонського в іддiлу ОУК Люба Бойко-Бел разом з іншими колективами організувала чудовий мистецький вечір присвячений ювілеєві видатного українського поета, вченого і громадського діяча Івана Франка.

Восени була організована виставка картин відомих українських художників Едмонтону. В листопаді „Сузір'я" організували музичну забаву „Ретро 20-70-их років". В грудні – Андріївський вечір і св. Миколая. Під час проведення цих імпрез культурний комітет тісно співпрацював з господарчим комітетом. Контрольна комісія провадить чітку, дисципліновану працю і тримає сувору контролю над фінансовими книгами.

Без перебільшення можна сказати, що таємниці успіхів у праці знаходяться у порозумінні, взаємоповазі і працелюбності наших членкинь, а також в енерґійності голови Відділу ОУК Л. Бойко-Бел.

Нововибрана управа ОУК в Едмонтоні, яку очолила переобрана голова Л. Бойко-Бел, з гордістю і теплотою пообіцяла і надалі співпрацювати з українською громадою на благо українського народу.

Членкині Організації українок Канади ім. Ольги Басараб, едмонтонський відділ.

Українська Євангельська церква

закликає:

Вивчайте Біблію, живіть за Словом Божим!

На пожертви нашої громади щотижня на цьому місці ми стисло розповідаємо про кожну з 66 книг Біблії.

46. Книга суддів, 10: смерть Авімелеха

Авімелех був правителем в Ізраїлі три роки. Але господарі не вибачили правителеві вбивства його братів, змовилися проти нього і поставили на верхів'ях гір чатівників, котрі грабували усіх на дорозі до Сихему. Гаал, син Еведа, сказав до господарів, що прожене правителя, коли йому дадуть військо в руки. Про це дізнався голова міста Зевул, який доніс Авімелехові про Гаала. Вночі Авімелех з військом своїм вийшов з Сихему і зробив засідку на людей Гаала. Коли Гаал побачив військо Авімелеха, то сказав про це Зевулові, але той запевнив, що то лише горська тінь, а не люди. Авімелех переміг і прогнав Гаала, а потім здобув Сихем, вбив його мешканців, зруйнував місто і обсіяв його сіллю. Опісля він обложив місто Тевец, люди якого сховалися у вежі. Коли правитель підійшов з вояками до вежі, одна жінка кинула згори каменя і розтрощила голову Авімелехові. Так здійснилося прокляття Йотама.

Запрошуємо Вас до Української Євангельської церкви в місті Юніоні, Н. Дж. У нашій церкві проводяться Божі Служби: щонеділі – о 10:30 ранку, а також щосереди –о 7-ій години вечора.

Кожної неділі, о 9:30, діють школи з вивчення Біблії – для дорослих і дітей. Щосереди, о 5-ій вечора, проводиться роздавання харчів для потребуючих. Наша адреса: 2208 Stanley Terrace, Union, NJ 07083. На цю адресу можна надсилати запитання з приводу прочитаних переказів Біблії. Телефон: (908) 686-8171. Електронна пошта: ueag@verizon.net

Пастор **Володимир Цебуля**
Тел.: (908) 591-0800

Пленарне засідання видавництва „Літопис УПА"

Зліва: Богдан Ковалик, Іван Росіл, Роман Кулик, Омелян Цилюпа, Наталія Солтис, Михайло Бохно, Микола Кулик, Лев Футала, Петро Й. Потічний, Юліян Котляр, Осип Жигар, Богдан Пасічник, Степан Шпак, Михайло Міґус, Микола Кошик.

ТОРОНТО. – 19 травня відбулося XXXI пленарне засідання видавництва „Літопис УПА", яке відкрив голова Лев Футала. Хвилиною мовчанки вшановано пам'ять Марії Ріпецької („Оксани"), Віктора Новака („Крилатого") та ген.-хор. УПА Романа Шухевича, столітня річниця з дня народження якого відзначається у нинішньому році.

Звітували відповідальний редактор проф. Петро Й. Потічний, головний адміністратор Микола Кулик. В стані редакційної праці – ще вісім нових томів важливих історичних документів, поява яких залежатиме від надходжень фінансових засобів до видавництва.

Важливою є співпраця видавництва в Канаді з товариством „Літопис УПА" у Львові, очолюваним доктором Ігорем Гомзяком та Благодійним фондом ім. Володимира Макара під керівництвом Миколи Посівнича.

Вже видано 62 томи – 45 томів „Основної серії", дев'ять томів „Нової (київської) серії", сім томів серії „Бібліотека" та том „Повстанські могили", за що велика подяка належить фундаторам, меценатам та жертводавцям, які фінансово підтримували видавничу діяльність.

Для придбання перелічених вище видань слід писати на адресу: Litopys UPA, P. O. Box 97, Stn „C", Toronto, ON, M6J 3M7, Canada; електронна пошта: upa@sympatico.ca; сторінка в інтернеті: www.litopysupa.com

Микола Кулик,
Наталя Солтис

Буде свято у Філядельфії

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Екзекутива Українського громадського комітету з відзначення 16-ої річниці Незалежности України 12 квітня в приміщенні Українського освітньо-культурного центру провела сходини, на яких зформовано Комітет. Його очолив Методій Борецький. До комітету увійшли Ігор Кушнір, д-р Наталія Пазуняк, Борис Павлюк, д-р Петро Клюк, Петро Гурський, Лариса Стеблій-Дідаш, Євген Луців, представники 40 українських товариств і організацій, зокрема Українського Народного Союзу, Українського Конґресового Комітету Америки, Української Американської Координаційної Ради, Пласту і СУМ, Українського Братського Союзу, ЗУАДК, Товариства українських лікарів, Товариства українських інженерів, СУА, НТШ, Українського Золотого Хреста, ряду Церков.

Комітет вирішив відзначити 16-ту річницю Незалежности України 24 серпня 2007 року в Українському освітньо-культурному центрі. Буде відзначено також 75-ліття Голодомору-геноциду в Україні у 1932–33 роках. Програму відзначення цієї річниці очолила Уляна Мазуркевич.

Методій Борецький,
Уляна Мазуркевич,
д-р Петро Клюк

Нарада управи Асоціяції університетських професорів

КЕНТ, Огайо. – 28 квітня в Кентському державному університеті, Огайо, відбулося засідання управи Українсько-американської асоціяції університетських професорів, на якому звіт з діяльности УААУП за останній рік подав президент Любомир Винар, фінансовий звіт УААУП та її Наукового фонду – секретар і скарбник Мирослав Мельник.

Діяльність УААУП у 2006 році позначилася активною участю у III Міжнародному конґресі істориків в Луцьку (17-19 травня), конференції „Українська діяспора: проблеми, дослідження" в Острозькій академії (22-23 травня), у відзначенні 140-ліття з дня народження Михайла Грушевського в Ню-Йорку спільно з УВАН, НТШ та Світовою науковою радою СКУ (3 грудня). У жовтні 2006 року в Острозькій академії було відкрито Катедру історії української діяспори, до якої запрошено Л. Винара як почесного керівника, а консультантами погодилися стати члени асоціяції Всеволод Ісаїв, Ігор Стебельський, Тарас Гунчак, Ася Гумецька і Дмитро Штогрин.

Л. Винар поінформував про заплановане видання англомовної праці проф. Т. Гунчака про Петлюру і єврейське питання. Також мають незадовго появитися „Спогади" проф. Наталії Полонськoї-Василенко. Фінансовий стан задовільний, зокрема вартість фондів від інвестицій виросла на 13.5 відс. На розвиток Інституту вивчення діяспори та Катедри історії української діяспори Острозької академії Науковий фонд виділив 1,500 дол.

Перший віце-президент А. Гумецька звітувала про стан підготування ювілейного збірника, комп'ютерне складання якого майже закінчене.

Збірник складатиметься з історичної документації, відомостей про діяльність членів у 2005-2007 роках та коротких даних про тих, хто очолював УААУП впродовж 45 років. Збірник вийде ще цього року.

У плянах – створення науково-дослідної стипендії в одному з українських університетів, поширення членства, централізація архіву, участь у міжнародних конференціях з українознавчої тематики.

Ася Гумецька

Комп'ютеризація архівних колекцій бібліотеки ім. Симона Петлюри

ЧИКАҐО. – В травні цього року при відділі УККА в Чикаґо було засновано „Меморіяльний Фонд ім. Симона Петлюри", який очолив громадський діяч Микола Кочерга. Метою цього фонду є зібрання коштів для комп'ютерізації архівних колекцій Бібліотеки ім. Симона Петлюри в Парижі, щоб уможливити доступ до унікальних джерел цілому світові.

Як зазначають автори праці про бібліотеку Ярослава Йосипишин та Марина Пасієнко, „Українська бібліотека імені Симона Петлюри в Парижі вписала не тільки одну з найяскравіших сторінок в історію культури українського зарубіжжя, але й стала справжнім пам'ятником Голові Директорії та Головному Отаманові С. Петлюрі, своєрідним символом боротьби за українську незалежність". Саме цей „живий пам'ятник" національної ідеї, який зберіг нас на еміґрації, зобов'язує діяспору зберегти також ці унікальні архіви державо-будівництва для України.

Управа Меморіяльного Фонду ім. Симона Петлюри запланувала декілька заходів для зібрання фінансів, які завершаться благодійним бенкетом 21 жовтня 2007 року в Чикаґо. Для цієї мети відкрито рахунок в кредитівці „Самопоміч" за числом 107572.

Кореспонденцію та пожертви просимо висилати на: Symon Petlura Memorial Fund, 2247 W. Chicago Ave., – Chicago, IL 60622. Email: hrushetsky@yahoo.com.

Галина Грушецька

Українська Народна Фундація для підтримки Союзівки запрошує на

Фестиваль Українського Фільму і Культури

11 – 15 липня 2007 р.

Soyuzivka for all seasons

УЧАСТЬ ВІЗЬМУТЬ: Наталія Бучинська – співачка з Тернополя, Україна
Учасники танцювального табору ім. Роми Прийми-Богачевської
Ансамбль Олега Кульчицького зі Львова та соліст Филип Змахер з Києва
„Левко Дурко“, комедійна вистава зі Львова
„Розмова Бандури“ – дует бандуристів Тараса Лазуркевича і Олега Созанського зі Львова
Скрипалі – Іннесса Тимочко-Декайло і Мар'ян Підвірний зі Львова
Роман Цимбала – український оперовий співак
Марина Склярова – солістка з Києва
„Відлуння“ – українська оркестра під керівництвом Степана Беня
Конферансьє – народний співак Ерко Палидович
Українська Кінематографія представлена Українським Фільмовим Клюбом Колюмбійського Університету,
керівник кінопрограми – д-р Юрій Шевчук; керівник Кінофестивалю – Христина Котляр
Українські мистці продаватимуть свої мистецькі вироби. Для гостей – українські і американські страви, тощо.

Середа, 11 Липня
Відкриття - 5 веч.
„Гуцульський“ обід - 6 веч.
відкриття Кінофестивалю - 8 веч.

Четвер, 12 липня
Показ українського мистецтва,
Кінофестиваль - 2-4 по пол.
і 6:30 веч.
Обід в їдальні - 5-7 веч.
Концерт - 9 веч.

П’ятниця, 13 липня
Показ українського мистецтва
-12 дня
Кінофестиваль - 2-4 по пол.
і 6-8 веч.
Food Court BBQ - 4 по пол.
Обід в їдальні - 5-8 веч.
Вечірній концерт - 8-9:30 веч.
Забава, грають „Буря“ і „Луна“,
- 9:30 веч.

Субота, 14 липня
Показ українського мистецтва,
-10 ранку
Food Court BBQ
(печення поросяти -11 ранку)
Концерт -1-2:30 по пол. і 7 веч.
Кінофестиваль - 2-6 по пол.
Концерт для дітей з участю Левка
Дурка - 3 по пол.
Обід в їдальні - 5-8 веч.
Забава, грають „Буря“ і „Луна“
9:30 веч.

***Всі години можуть змінюватися.**

ВСТУП:

Середа або четвер: 5 дол. від особи
(діти менше 8 років задармо)
П’ятниця: 10 дол.
діти/молодь 9-20 років: 5 дол.
Субота: 20 дол.
діти/молодь 9-20: років 10 дол.

4 ДНІ: 25 дол.

Знижка для прибулих автобусами.
Паркування задармо.

За дальшими інформаціями просимо звертатися на
(845) 626-5641 або www.Soyzivka.com
якщо Ви хочете продавати свої вироби
під час фестивалю, просимо телефонувати
(203) 274-5579 після 6-ої год. веч.

Побут на Союзівці включає басейн, тенісові корти, стежки для піших прогулянок, площа для відбиванки, сніданок та обід в їдальні, Snack Bar, Tiki Bar, Trembita, крамниця.

Soyuzivka • P. O. Box 529, Foordmore Road • Kerhonkson, NY 12446 • (845) 626-5641 • www.Soyuzivka.com

Міцна національна Церква – міцна держава

Тарас Кохно і Галина Бориславська.

Галина Бориславська

ЧИКАҐО. – 5 травня в Українському культурному осередку відбулась зустріч членів Українського громадського об'єднання „Помаранчева Хвиля" з Тарасом Кохном, який пережив Голодомор і був свідком героїчних жертв у боротьбі за відродження національної Церкви. Ця зустріч зібрала багато людей з нашої громади, зокрема еміґрантів з „четвертої хвилі", яких цікавила правдива історія України та Української Автокефальної Православної Церкви, першим Митрополитом якої був Василь Липківський.

Тяжкий і тернистий шлях пройшов батько Тараса – протоєрей Микита Кохно, якого московські душогуби закатували в Сибіру.

В розповіді було висвітлено багато історичних подій, що стосувалися народження, розквіту та жорстокого знищення УАПЦ. За короткий час розвитку Церква мала понад 3,000 парафій, більш ніж 3,000 священиків, 30 єпископів, трьох митрополитів, була справжньою національною незалежною Церквою з соборноправним устроєм та українською мовою Богослужіння. Згодом все духовенство було розстріляне або вивезене в Сибір, а церкви закриті чи зруйновані.

Зокрема Т. Кохно розповідав: „Мій батько, протоєрей Микита Кохно, був висвячений на священника в 1921 році Єпископом Іваном Павловським Української Автокефальної Православної Церкви. З 1921 року по 1932 рік батько українізував церкви на Київщині. В 1932 році був настоятелем катедрального собору святої Софії в Києві. З 1933 року по 1935 рік – настоятелем катедрального собору в Харкові, при Митрополитові Іванові Павловському. 11 січня 1936 року батько був арештований і висланий в Хабаровськ, а в 1937 році розстріляний...".

Однією з українізованих була парафія в с. Мліїв Черкаської области. Доповідач продовжував: „Історію про село Мліїв описав Тарас Шевченко в своїй поемі „Гайдамаки". Славна ця історія тим, що коли польські конфедерати вступили в село Мліїв, то хотіли пограбувати церковні цінності: золоту чашу, Євангеліє та інші речі. Щоб зберегти ці святині, титар Кушнір, обвивши руки шовковими хустками, зняв їх з престолу і закопав. Він не зізнався про це й під тортурами. Конфедерати відрубали йому голову і настромили на палю. Вночі люди викрали його голову і відвезли в сусіднє місто Переяслав. І там замурували його голову в стіні храму Божого. А тіло титаря Кушніра було поховано в селі Мліїв. Вшановуючи пам'ять титаря Кушніра, уже після того, як церкви у Млієві і Переяславі були українізовані, величаво святкували цю подію почергово – рік у Млієві, рік у Переяславі. Саме в хаті, де колись жив легендарний титар, народилась моя сестра Катерина. З оповідань моєї мами я знаю, як тяжко було українізувати цю парафію. Група вірних с. Мліїв домоглася дозволу від сільської ради служити Службу Божу в

(Закінчення на стор. 20)

Учасники зустрічі з Тарасом Кохном.

Свято Матері в Українському народному домі

ТРЕНТОН, Н. Дж. – В Українському народному домі 13 травня понад 300 гостей вшанували матерів з нагоди Дня Матері.

Свято традиційно розпочалося Молебнем. Матерів привітали священики Католицької та Православної церков та голова Народного дому Василь Турецький. Зі привітанням виступив В'ячеслав Лузін – консул Посольства України в США. Активну участь у святковій програмі взяли учні Школи українознавства при Народному домі та учні парафіяльної Школи українознавства з Ярдвілу. Чудовий спів, музичні та танцювальні номери, цікаві вистави доповнили святковий концерт. Справжнім задоволенням для присутніх був спів дуету сестричок Наталі та Надії Павлишиних. Ведучою програми була Марія Сачевська.

На закінчення урочистої програми всі жінки та дівчата отримали в подарунок чудові троянди.

Як у справжній українській оселі, в Народному домі частували гостей українськими стравами. Для дітей були цікаві ігри. Після офіційної частини присутні стали суддями на конкурсі „Міс Українка Народного дому". Багато дівчат взяло участь у конкурсі, але найкращою жюрі визнало Олю Олійник.

Світлана Христенко

Троянди для мами.

Наталя, Віра і Надія Павлишини.

К. Христенко і М. Боский виконують пісню „Бабусина молитва".

УКРАЇНА І СВІТ

Вістки з Острозької академії

Острозька академія

Презентовано програму Фулбрайта

Програма академічних обмінів ім. Вільяма Фулбрайта провела презентацію та наукову конференцію в Національному університеті „Острозька академія".

Острог було обрано місцем зустрічі представників адміністрації Головного бюра програми в Україні, а також американських фулбрайтерів, які перебувають в Україні, тому що, по-перше, ця програма вже тривалий час тісно співпрацює з Острозькою академією, зокрема кілька студентів та викладачів університету в минулому були її учасниками, а також чотири американських професори у свій час провели курси лекцій для острозьких спудеїв.

По-друге, як відзначив директор Програми ім. В. Фулбрайта в Україні Мирон Стахів, більшість студентів університету вільно володіють англійською мовою, а тому можуть без проблем слухати доповіді американських дослідників та брати участь у науковій дискусії з останніми.

Програму наукових обмінів заснував у 1946 році американський сенатор В. Фулбрайт з метою пропаґанди миру у світі. Наразі програма співпрацює з 150 країнами світу та є однією з найстаріших та найвідоміших програм наукових обмінів у світі. Своє співробітництво з Україною програма розпочала в 1992 році. За цей час близько 300 українських студентів, молодих викладачів та старших науковців побували у США, а також понад 180 американських учених та студентів відвідали Україну. Обов’язковою умовою участи в програмі є повернення науковця до України. Як зауважив М. Стахів, 95 відс. українських учасників програми після її завершення працюють в Україні, досягаючи значних успіхів у діяльності дослідницьких інститутів та громадських організацій. Значна частина американських фулбрайтерів, що виступали з доповідями в Острозькій академії, були представниками української діяспори. Одним з них є Стефан Витвицький, студент Університету Тафтсу, який народився в Бостоні, а батьки його належать до представників другої хвилі української еміґрації. В Україні він вже вчетверте, оскільки займається вивченням проблем розвитку українського села, використовуючи наукові фонди українських дослідницьких установ та опитуючи селян, що проживають в різних реґіонах України.

Ярослав Ковальчук

Найкращі надбання – в бібліотеці академії

Починаючи з заснування наукової бібліотеки Національного університету „Острозька академія" у 1994 році, представники української діяспори та українські діячі культури і науки передають власні книжкові колекції до фондів бібліотеки. Початок зробив проф. Микола Ковальський – заслужений український істор, проректор Острозької академії, засновник та голова Осередку Українського історичного товариства ім. Михайла Грушевського на Волині.

Одними з перших, хто передав власні книжкові колекції до наукової бібліотеки, були Володимир Крекотень, Джон Карк, Дмитро Степовик, Віра Бондарук. Традицію продовжила представниця української діяспори у США Броніслава Скорупська, яка подарувала науковій бібліотеці колекцію книг ім. Петра Скорупського.

Однією з найвідоміших є колекція книг Українського історичного товариства (УІТ). Це дарчі примірники Любомира Винара – почесного президента УІТ у США. Його колекція складається з офіційних документів про діяльність Міжнародного товариства ім. М. Грушевського.

Колекція Івана та Стефанії Зварунів містить книги з теології, а до колекції Андрія Фединського, директора Клівлендського музею-архіву у США, входять книги на історичну тематику.

Студенти мають можливість доступу до книг із колекцій, використовують їх при написанні курсових, бакалаврських та маґістерських робіт. Директор бібліотеки Мая Корнійчук зазначає, що основною метою тих діячів, що брали участь у переданні книжкових колекцій, є зробити їх доступними для студентів.

Читальня, в якій студенти знайомляться з літературою, носить ім’я Романа та Володимири Василишиних. Завдяки фінансовій допомозі цього подружжя було реконструйовано читальну залю, оснащено її новітніми технологічними розробками.

Участь представників української діяспори у духовному та моральному зростанні студентства, що знайшла своє відображення у переданні книжкових колекцій до фондів бібліотеки, має вагоме значення не лише для українців, а й допомагає людям, що вже десятиліттями проживають за кордоном, долучитися до збагачення духовного, наукового потенціялу своєї батьківщини.

Вікторія Скуба

* * *

Нагорода вчителеві з Америки

Ректор Національного університету „Острозька академія" Ігор Пасічник вручив срібну медалю князя Василя-Констянтина Острозького – почесну відзнаку університету – почесному професорові Леонідові Якобчукові за внесок у розвиток духовности української нації. Уже 10 років Л. Якобчук викладає в університеті основи християнської моралі та культури. Л. Якобчук походить з Рівненщини, закінчив педагогічний університет у Литві, згодом переїхав до Польщі, звідти – до Арґентини, останні 40 років живе у США. Він вчителює у недільних школах, викладає християнську етику у Львові, Рівному, Києві, Черкасах, бере участь у семінарах з підготування молодих вчителів. Вже 16 років він є ведучим програми „Відвертість" Української національної радіокомпанії. Нагороду йому вручено 25 травня – з нагоди дня народження.

Вікторія Скуба

Зліва: Леонід Якобчук з дружиною Яніною, ректор Острозької академії Ігор Пасічник. Фото: Ярослав Мізерний

* * *

Студенти прийшли у вишиванках

В Національному університеті „Острозька академія" відбулася акція „Вишиваний рекорд Острозької академії" під гаслом „Збережемо традиції разом". Цього дня студенти прийшли в академію у вишиваних сорочках. Кожен з орнаментів відображав поєднання гами кольорів конкретного реґіону України, які склалися упродовж століть. Студенти були у вишиванках з поліським, гуцульським, подільським, слобожанським орнаментами, траплялися етнічні костюми, розшиті бісером. Кожен з орнаментів був ориґінальний, наприклад, для поліського характерною прикметою є спокійно-розмірений ритм якогось одного лаконічного за обрисами мотиву, для слобожанського – співіснування рослинного та геометричного візерунків, подільський представлений мотивами складних сполучень, витонченістю й досконалістю.

„Під час таких акцій відроджуються традиції, культура, піднімається національний дух молодого покоління. Багато студентів були у вишиванках ще своїх бабусь і дідусів – це родинні реліквії, які передаються з покоління в покоління", – розповіла учасниця акції, студентка Алла Дубровик.

Олексій Костюченко

* * *

В університеті не палять

31 травня, коли світова спільнота відзначала Всесвітній день боротьби з тютюнопалінням, в Національному університеті „Острозька академія" теж відзначено дворіччя з того дня, як академія була оголошена територією, вільною від паління тютюну. Сьогодні в університеті нараховується 23 академічних групи, які заявили про те, що жоден студент в них не палить. Впроваджено матеріяльне заохочення студентів та викладачів, які поборюють цю шкідливу звичку.

Відділ зв’язків з громадськістю

Стефан Витвицький розповідає про дослідження проблем українського села.

Ректор Острозької академії Ігор Пасічник вітає учасників конференції.

Гість „Свободи“ – часопис „Музеї України“

„Чорні“ археологи і скарби запорожців

З настанням тепла тисячі авантюристів, озброєних сучасними металошукачами, виходять на злочинний промисел. Вони шукають скарби. І як не дивно, знаходять!

Одночасно ці люди знищують цілі археологічні культури, історичні пласти. На давні рештки зниклих цивілізацій завжди є покупці. Зформувалася ціла антикварно-археологічна мафія, яка відбирає експонати, формує цілі „колекції“, які оптом скуповують банкіри, депутати, урядовці з Банкової… Те, що не знаходить покупця в Україні, пересилається до Москви й інших країн.

На жаль, археологічну науку цілеспрямовано донищують. Фінансування зменшено, введено якісь драконівські дозволи, обмеження… Не завжди вчені можуть знайти спільну мову з місцевою владою…

У той же час „чорна“ археологія переживає часи розквіту. Журнали „Музеї України“ і „Нова Січ“ постійно отримують сигнали про сенсаційні знахідки в степах України. Нещодавно в Криму викопали унікальний скарб скитської зброї. Кілька булатних мечів і кинджалів продали по… 10 гривень за кожну річ. Дещо просто подарували знайомим. Колекція світового рівня втрачена назавжди!

Між Нижніми Сірогозами і Мелітополем знайшли скарб татарських прикрас, вимили у найближчій калюжі, відшліфували ганчірками, продали за ціну, що була рівною ціні пляшці самогону за одну прикрасу. Кажуть, хтось викупив залишки, переслав до Москви, купив дороге авто…

Щойно закінчилася пригода з скарбом козацької зброї, знайденим поблизу Бердянська.

Ймовірно, козаки, вирушаючи в похід, закопали зайву зброю на „чорний“ день. Кілька шабель, ножів, пістолів, сім бойових сокир, виготовлених з якогось нержавіючого сплаву. Їх почистили і спробували продати за 2 тис. дол. Почувши про таку пропозицію, журналісти підняли козаків, знайшли спонзорів, щоб викупити зброю і урочисто передати її в Музей гетьманства.

На жаль, не встигли. Про скарб почули оптовики, перекупили за 500 дол., виставивши козакам ціну – 5 тис. дол. Можливо, сокири вже в Москві… Музеї, науковці втратили дуже цінні речі.

Треба рішуче збільшити бюджетне фінансування офіційних археологічних установ, посилити контролю і охорону територій, де можливі несанкціоновані пошуки, збільшити фінансування музейних закупівель. Адже коли копачі будуть знати, що знайдений ними скарб викупить державний музей, то понесуть до музею!

Ще один варіянт – створити благодійний фонд, який почав би скуповувати знахідки „чорних“ археологів, передаючи експонати до державних музеїв. Редакція журналу „Музеї України“ готова розпочати подібний проєкт. То, може, ризикне хтось долучитися до створення Фонду розшуку скарбів?

Віктор Тригуб,
редактор журналу

Архів Гетьмана Скоропадського – у Санкт-Петербурзі

Українська Народна Республіка і особливо Гетьманат Павла Скоропадського були не такими простими і наївними, як пишуть деякі сучасні дослідники. Це було досить потужне державне утворення, що мало всі ознаки перспективної держави європейського рівня. Просто не вистачило часу, завадили війни й інтриги…

Гетьман одним з перших розпоряджень створив кілька секретних служб, залишки яких московська контррозвідка виловлювала аж до 1932 року! Всі архівні документи, як і так званий „Архів Скоропадського“ захопили чекісти. Зберігали його в Одесі, Києві, потім перевезли у спеціяльне сховище до Чити, далі – до Ленінграду. Якийсь час папери лежали у підвалах Адміралтейства, стіни яких укріплені і обшиті свинцевими плитами. В тих підвалах і досі зберігається чимало цікавого. Наприклад, діяманти і рубіни Київських князів, які комуняки повиколупували з корон і прикрас для продажу за кордон… В 1973 році „Архів Скоропадського“ перевезли до Ермітажу. Де вони, нерозібрані (!) і досі, чекають дослідників з України.

Всіх визначних діячів доби УНР і Гетьманату, після допитів, кинули до двох таборів – Камурлагу і Дмитровського. Загинули майже всі…

Ця історія вивела нас на ще одну загадку – таємничі візити прем’єра Росії Петра Столипіна до Києва наприкінці XIX століття. Саме тоді „охранка“, за наказом царя, почала вишукувати архіви запорожців. Причетним до того був і П. Столипін, який вивіз чимало документів до Москви. Частина з них потрапила до Новосибірська, де лежить і тепер. Щось опинилося в Ермітажі. Отже, переважна більшість унікальних документів з української історії зберігається в Росії. Доступ наших дослідників туди дуже обмежений.

* * *

Сумна доля чернігівської церкви

12 квітня виповнилося дев’ять місяців відтоді, як за Катерининську церкву Чернігова почали суперечку Київський та Московський патріярхати. На дверях храму висять два замки, обмотані колючим дротом. Навколо церкви – намети. В грудні 2006 року в Чернігові проходили „Пам’яткознавчі дискусії“ на тему „Катерининська церква у Чернігові – історична пам’ятка чи нерухомість“, які внесли деякі роз’яснення в історію спірної будівлі та її невизначене майбутнє. На місці сучасної церкви ще в часи Київської Русі, в XII столітті, стояв кам’яний храм, який згадується як Катерининська церква в Чернігові. Будівля не збереглася, але археологи виявили велику кількість цегли-плінфи і цілих мурованих бльоків. Про Катерининську церкву в кінці XVI століття згадує й київський біскуп Йосиф Хворощинський. А у 1685 році тут вже була дерев’яна церква, яка з часом віджила свій вік, і на зміну їй побудували мурований собор, що ввійшов в новітню історію під назвою – Катерининська церква.

За царювання Петра I в Седневі жив козацький отаман Юхим Лизогуб, який вдало засватався до доньки гетьмана Петра Дорошенка. Зять перебрався до Чернігова, командував полком. От і вирішив він побудувати своїм коштом кам’яну церкву… У 1700 році її було закладено. У 1715 році, коли освятили храм на честь дружини царя Петра I – Катерини Олексіївни. Але доля церкви випала нещаслива. Старовинний іконостас наприкінці XIX століття згорів. Вдруге церква горіла на початку Другої світової війни. Перлина Чернігова занепадала… Під час радянської влади тут були і архів, і театральний склад.

Зараз будівля Катерининської церкви входить до складу Національного заповідника „Чернігів стародавній“, а приміщення орендує етнографічний відділ Історичного музею.

У 1990 році була зареєстрована парафіяльна громада цієї церкви, яка відносить себе до Київського патріярхату. Вона першою почала претендувати на приміщення. У 1997 році Московський патріярхат теж подав свою заявку на цю церкву. 5 квітня 2006 року голова обласної адміністрації Лаврик передав церкву громаді Київського патріярхату. Але музей з церкви не переїхав. 1 липня 2006 року вірні Московського патріярхату бльокували церкву, поставили намети. Музей закрили. Триває судова тяганина. Хто знає, що буде завтра, і хто прийде на зміну нинішнім церковним чільникам, настроєним лиш на взаємну ворожнечу.

Наталка Іванченко,
шеф-редактор журналу

* * *

Шабля Мазепи

Журналістка Валя Мудрик повернулася з російського Ермітажу, де пробилася в засекречені сховища і привезла фотографії шаблі Івана Мазепи. Як виявилося, про існування цієї шаблі в Санкт-Петербурзі всі чули, та ніхто її не бачив. Як нам вдалося дізнатися, радянські спецслужби досить ретельно пройшлися музеями Польщі, вилучивши цінні речі. Багато чого осіло у приватних колекціях сталінських маршалів і генералів, дещо опинилося в музеях і спецсховищах. Ми точно знаємо, що в сховищах того ж Ермітажу зберігається чимало зброї, документів, прапорів козацької доби. Там є 234 засмолені і нерозпаковані скрині з документами І. Мазепи, шапка Гетьмана, оригінальні прапори.

Юна кореспондентка популярної газети „Блик“ В. Мудрик зателефонувала в Ермітаж і попросила фотографію шаблі Гетьмана. З дівчини посміялися, сказавши, що в Ермітажі є мільйони експонатів і без номера нічого не знайдуть. На той момент ми вже оприлюднили інвентарний номер експонату – 30-6986. Переживши шок, керівництво Ермітажу дозволило українським журналістам відвідати сховище і зфотографувати шаблю. 27 квітня 2007 року газета „Блик“ вийшла з фотографією шаблі на обкладинці.

* * *

Гральні карти Георгія Нарбута

Дослідники спадщини славетного українського графіка Георгія Нарбута (1886-1920) вважають, що найбільший сплеск його таланту припав на добу українських визвольних змагань – 1917-1919 роки. Особливе місце серед його проєктів займає „картинна галерея в долоні“ (за словами сучасного дослідника Г. Іващенка) – ескізи гральних карт у стилі української козацької парсуни XVII-XVIII століть.

Роботу над проєктом гральних карт Г. Нарбут завершив у 1918 році. Увесь проєкт містить 18 малюнків – 16 „фігурних“ карт (по чотири королі, кралі, валети, тузи), крап („сорочки“) і обгортки. Усі „фігурні“ карти, як правило, навіяні сюжетами конкретних творів мистецтва козацької доби (портретів-парсун та народних картин); тузи оформлені в дусі української геральдики доби бароко (знак масті в обрамленні фігурного геральдичного картуша); проєкт „сорочки“ створений у стилі орнаментів вибійчаних тканин XVIII століття; в центрі композиції проєкта обгортки – створений самим Г. Нарбутом герб Української держави 1918 р. („козак під тризубом“).

Електронна адреса часопису:
museum-ukraine@ukr.net
Сторінка в інтернеті:
www.museum-ukraine.org.ua

Б.ЧАЙКІВСЬКИЙ

„ШАХІВНИЦЯ МОГО ЖИТТЯ“

..Історію мого життя я пишу для своїх онуків..."

Богдан Чайківський

С. Гаврилів, журналіст. З передмови до книжки „Шахівниця мого життя“ Б. Чайковського.

Вернісажі пам’яті.
Півстоліття – без України,
Півстоліття – на чужині,
Півстоліття – в душі руїни –
Не дай, Боже, таке мені...
А любили Ви Україну
І бажали їй мир і рай,
Та не згинули на колінах –
Дай таке мені, Боже, дай...
Бо любов Ваша така щира
Україні життя дає:
Стиглим колосом прагне миру,
Синім небом життя снує...

...Таке ж потрясіння поглинуло мою свідомість, коли почав знайомитись із рукописом книги Богдана Чайківського „Шахівниця мого життя“. З одного боку, як чудесно і прекрасно, що нашому і наступним поколінням залишиться отака сповідь-одкровення одного з тисяч, мільйонів українських еміґрантів, а з іншого – як жаль, що сотні томів так і не буде написано, бо так стрімко відходять у вічність їхні нікому так і невідомі автори. Але радіймо і щиро подякуймо автору за такий чудовий прояв творчого надхнення, за такі неоціненні скарби пам'яті і її райдужні вернісажі, виставлені на показ для всезагального огляду. Поринаючи в сторінки книги, ми ніби мандруємо великими залями, де виставлені картини з життя, витворені так вміло і вправно неординарним мистцем. І до глибини нашої свідомости доринає кожен штрих, кожен мазок. Мимоволі забуваєш, що то пише не клясик української літератури, не автор, скажімо, десятка романів чи повістей, а звичайний розповідник... Та чи звичайний? Бо деякі картини, епізоди, діялоги написани так, що міг би позаздрити маститий літератор.

Віє зі сторінок і новизною висновків, думок, настанов... Ось лише кілька речень, взятих мною з різних сторінок книги:

’Завжди цілуй руку простій селянській жінці. Вона – пані, вона годує нас, з нею навіть земля на „Ви“ розмовляє’.

’Який красивий і сильний народ і як тяжко змушений працювати. Невже лише така роля випала українцям?’

’Невже ота цегла і мішки з піском вічно лежатимуть на ваших плечах?’

’Українці також мають майбутнє і свою славу. Треба лише завжди пам’ятати про це.’

...Це те, що стосується загальноукраїнських цінностей. А скільки в книзі цікавих ниточок з дитинства автора, юності, зрілості, з яких вміло і вправно виткане велике мовне полотно, з яким з радістю і цікавістю ознайомиться не одне покоління читачів. Читаєш сторінку за сторінкою і все більше починаєш дивуватися: як спромігся автор не тільки відродити в пам’яті, а й оригінально подарувати нам до найменших дрібниць яскраві фрагменти своєї біографії. І головне, що вона стає все більш цікавішою для нас, читачів. Він ніби бере нас за руку і водить картинною ґалереєю свого минулого життя, і як вмілий, досвідчений, фаховий провідник пропонує нашому розумові і нашій уяві себе самого, своїх рідних, друзів, знайомих, усіх тих, з ким вчився, жив, працював, кого любив і не дуже, хто допоміг йому врешті стати таким, яким він є сьогодні.

Щоби підкреслити нашу уяву про героїв книги, автор Б. Чайківський, як „напророчив“ йому ще в далекі дитячі роки вчитель Роберт фон Габерман бути художником-фотографом, висіяв сторінки твору цікавими, та змістовними, як і сам текст, світлинами. Вдивляєшся в обличчя і його самого ще від дитячих років, його рідних, друзів чи просто лемкині з далекого минулого і мимоволі ловиш себе на думці, що увесь цей світлинний матеріял готував справжній майстер фотографічної справи, а не фотограф-аматор.

Збагаченим нелегким життям, ставши через десятиліття мудрим, розважливим і гордим за пройдений шлях, представши перед нами щирим на розповідь про себе, так і хочеться сказати цьому чоловікові-українцеві: „Велика подяка Вам, пане Богдане, за книгу, за те, що Ви є, за такі вагомі і багаті вернісажі Вашої пам’яті“...

Редактор – Галина Тельнюк.

Книжка в твердій оправі, сторінок 631, ціна 40 дол., США.

Замовлення на книжку висилати на адресу:

BOHDAN CZAJKOWSKYJ
102 FRANCISCO AVE., LITTLE FALLS, NJ 07424
Tel.: (973) 837-1048

НОВІ ВИДАННЯ

Видано довідник з генеалогії

ЕДМОНТОН, Канада. – Видавництво Канадського інституту українських студій у січні видало англомовний посібник для генеалогічних досліджень „Ukrainian Genealogy. A Beginner's Guide" Джона Д. Пігача. Це довідник для тих, хто розшукує інформації про своїх предків в европейських архівах та інституціях. Проте книга звертає увагу також на північноамериканські документи, що стосуються українців або мають відношення до імґрантського життя. Оскільки переважна більшість осіб українського походження в Канаді й США – це вихідці із західніх земель України та південносхідньої Польщі, довідник насамперед обговорює джерела із цих реґіонів.

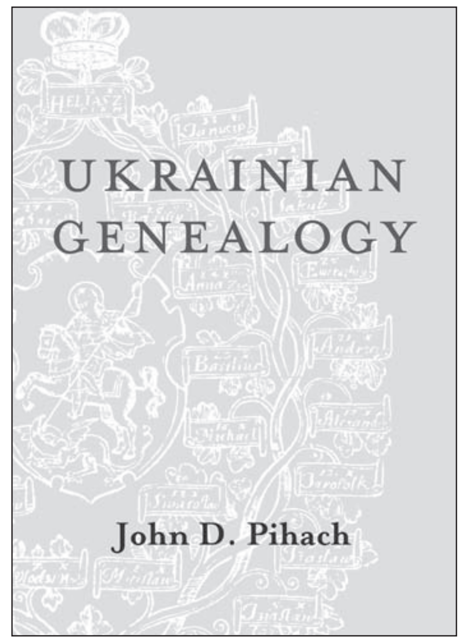
Книга складається з дванадцяти розділів, трьох додатків, бібліографії та покажчика. Вона містить численні мапи, таблиці й зразки документів. Читачі знайдуть в ній також цінні поради з ґенеалогічних досліджень – від оцінки архівних матеріялів до зразків впорядкування та інтерпретації фактичних даних.

Перші два розділи обговорюють загальні питання, з якими треба ознайомитися перед початком досліджень, і містять короткий огляд відповідної літератури та бібліотечних джерел, детальнішу інформація про генеалогічні товариства та короткий огляд української історії крізь призму еміґраційних процесів. Третій розділ розглядає проблеми, пов'язані з особистими іменами, і подає таблицю імен та їхніх можливих міжмовних транслітерацій і варіянтів.

Четвертий та п'ятий розділи описують релігійне життя перших поколінь українських поселенців у Північній Америці і пояснюють, як знайти церковні відповідні документи. Одну з найскладніших проблем – визначення назви місця поселення предків – описано в шостому розділі. Сьомий розділ пояснює, як знаходити географічні місця на мапі, описує різні адміністративні поділи, які існували в минулому, та демонструє багато різних видів мап, які точно вказують місцезнаходження предківського села або навіть будинку.

Джерела для вивчення історії відповідного реґіону подані у восьмому розділі, а розділи 9 і 10 присвячені питанням метричних записів (зареєстрованих церквою) про дату народження, одруження й смерти, що є головним джерелом генеалогічного пошуку. В останніх двох розділах (11 і 12) представлено огляд австрійських земельних актів та інших відповідних документів. У додатках описано схеми української транслітерації та подано довідкову інформацію про різні мови та рукописні шрифти, які використовувалися для ведення записів. Тут також подано вказівки, як проводити генеалогічні пошуки для членів інших етнічних груп, які мають своє коріння в Україні, та додано список корисних веб-сторінок.

Книгу можна придбати у м'якій палітурці за 34.95 дол. та в твердій палітурці за 54.95 дол. плюс податок і поштові витрати (поза межами Канади ціни подаються у долярах США). Замовлення можна зроби-

ти на захищеній Інтернет-сторінці видавництва КІУС: www.utoronto.ca/cius", електронною поштою: cius@ualberta.ca, телефоном (780) 492-2973, факсом (780)492-4967 або написавши на адресу: CIUS Press, 450 Athabasca Hall, University of Alberta, Edmonton, AB Canada T6G 2E8, Canada.

Д-р Марко Р. Стех

Веселка на небі львівської моди

Наталя Мосієнко, вчителька Молодіжного навчального центру ім. св. Івана Боска у Львові, водночас є однією з найяскравіших представників львівських модельєрів. Вона мріє зробити свій внесок в українську моду, керуючись палким бажанням надати тканині життя та дух. З нею мав розмову о. Євген Небесняк.

Наталя Мосієнко. Моделі з колекції „Міо mito".

– Дивлячись на Вас, можна подумати, що Ви – циганка.

– Нічого дивного. Мій прадід був циганом, покохав українку і одружився з нею. У мені циганська кров, тому я завжди люблю бути в русі, подорожувати, займатись незвичними видами спорту… А мій дідусь був кубанським козаком, який, відбуваючи службу в Україні, одружився з моєю бабусею з Золочева. Моя мама від природи має гарний смак. В моєму житті вона – мій духовний наставник і найкращий друг. Вона передала мені свою пристрасть та любов до кравецтва та художнього мистецтва. В мене була сила-силенна ляльок, і я постійно вишивала для них одяг. Ніколи не переставала малювати…

Коли виросла, поступила в технікум легкої промисловости, на відділ конструювання та моделювання одягу, де навчилася втілювати в тканині всі свої ідеї. Я закінчила технікум з відзнакою, тому в Академію мистецтв поступила, здавши лише один іспит з малюнку. Шість років навчання з професійними викладачами підсилили мій творчий потенціял. Наприкінці отримала диплом маґістра.

Мені завжди подобалось творити оригінальні моделі з ярими кольорами та незвичними формами та узорами, щоб вони надовго залишились в пам'яті учасників показів моди. Для мене існують два світи – світ реалій та світ уяви та фантазії. Цей останній для мене є невичерпним джерелом надхнень, аспірацій та ідей. Немає якоїсь конкретної причини, чому мені подобався та ще подобається аванґардний стиль. Це уподобання закладене в мені від природи. Кожна з моїх попередніх колекцій носить своєрідну назву: „Інший світ", „Райдужне сяйво", „Міо mito", „Емансипована ніжність", „Кожна мить – свято"… До своїх колекцій я постійно розробляю доповнення: сумочки та взуття. Хочу радіти, коли бачу сконкретизовані в матерії мою творчу наснагу, бо створила я щось з нічого і так, як я захотіла. Радію, коли на мої моделі звертають увагу глядачі та полонять їх увагу.

– Як Ви заробляєте на життя?

– Працюю учителькою кравецтва та моделювання в Молодіжному навчальному центрі ім. св. Івана Боска. Це реміснича школа (кравецтво, столярство, перукарство та складання на комп'ютері), призначена для біднішої молоді та багатодітних сімей. Учні не платять за свої студії, бо отримують стипендію від німецького благодійного фонду. Працюю також з клієнтами, які обслуговуються в мене.

– Як на показах чи конкурсах моди були сприйняті Ваші колекції?

– Я була фіналісткою різноманітних показів та конкурсів. У Львові є багато молодих модельєрів, які хочуть показати свій творчий потенціял. Було б добре, якби знайшлися українці в діяспорі, , які бажали б підтримати, наприклад, таку подію, як Тиждень львівської моди.

Такий показ з 25 моделями може тривати близько двох годин і коштувати біля 10 тис. дол. Така ціна видаватиметься смішною в порівнянні до показів моди в Европі, де одна сукня може коштувати втричі більше. В нас, у Львові, є багато цікавих приміщень, де можна б було організувати такі покази, і є модельєри, які могли б ґарантувати колекції. В Україні немає людей, які хотіли б інвестувати в моду, бо це дуже ризиковане, непевне. Але наші люди, підприємці, мають гроші і хочуть модно одягатись. То навіщо їм купувати чужоземний модний одяг, коли у нас є багато модельєрів-дизайнерів, які могли б задовольнити будь-які їхні бажання та смаки?

Моє палке та пристрасне бажання – вивести Україну на світову арену моди. Щоб через мої скромні, але щирі зусилля, та з допомогою патріотичних людей доброї волі в Україні та в діяспорі поставити Україну на рівні Франції та Італії, коли мова йде про моду у світі.

Пласт проведе в Україні близько ста літніх таборів для дітей

КИЇВ. – Національна скавтська організація України Пласт проведе цього літа близько ста таборів для дітей. Під пильним наглядом досвідчених старших пластунів та сеньйорів протягом двох тижнів діти житимуть у наметових таборах, а найменші пластуни – новаки від 6 до 11 років – у будиночках. Відбудеться сім всеукраїнських таборів, зокрема морський табір поблизу Києва, спортивно-вишкільний табір „Калиновий оберіг", мистецький табір для юнацтва і пластунів до 22 років „Метаморфози", летунський табір „Чота Крилатих", табір у Донецькій області „Степовий вітер", мандрівний табір „Ґоверля" тощо.

Пластуни також стануть учасниками та організаторами декількох міжнародних таборів. Ось уже декілька десятиліть успішно відбувається спільний українсько-німецький табір; вісім років поспіль Пласт виступає партнером Баварського Червоного Хреста у справі оздоровлення у Німеччині українських дітей з малозабезпечених сімей.

22 пластуни-юнаки, які найкраще показали себе протягом року, запрошені на Ювілейну міжкрайову пластову зустріч, яка відбуватиметься цього року у Канаді. Загалом близько 10 тисяч молодих громадян України матимуть можливість оздоровитися протягом літа у пластових таборах.

Ліна Остапчук

ФУТБОЛ

Евро-2008: після двох перемог – друга поразка

Збірна команда України з футболу вдало розпочала рік участю у відбіркових змаганнях Чемпіонату Европи 2008 року. У березні вона перемогла команди Фарерських островів та Литви і здобула 6 точок в своїй групі. Але потім програла Італії.

2 червня почалося друге коло змагань, у якому збірна України за кордоном змагалася з командою Франції.

Зустрічалися срібний призер Чемпіонату світу та українська команда, що грала у чвертьфіналі. Французи відразу почали насідати на ворота Олександра Шовковського. Атакували флангами і через центральну зону. Однак українські захисники самовіддано протистояли французам. З середини першої половини гри українці заграли трохи активніше. У діях футболістів з'явилась упевненість, хоча розраховувати вони могли лише на контратаки. Однак, жодна з команд у першій половині нагоди відкрити рахунок не мала.

На 57-ій хвилині центральні захисники збірної України не впильнували вихід Франка Рібери на Шовковського. Він відкрив рахунок. Французи ніби з більшими силами пішли у напад. І українці пропустили майже відразу другий м'яч. Ніколя Анелька технічно обіграв Русола і зробив рахунок 2:0.

Тепер збірна України посідає третє місце в своїй відбірковій групі.

Вислід змагань в групі

	ігри	*перемоги*	*нічиї*	*поразки*	*точки*
Франція	6	5	0	1	15
Італія	6	4	1	1	13
Україна	6	4	0	2	12
Шотландія	6	4	0	2	12
Литва	6	2	1	3	7
Грузія	7	2	0	5	6
Фарери	7	0	0	7	0

Україна - Туреччина 1:2

З поразки розпочала відбіркові змагання Евро-2009 молодіжна збірна України з футболу. Хоча у дебютному поєдинку проти Туреччини розпочиналось усе дуже добре. Вже на 5-ій хвилині Руслан Фомін скористався навісною передачею та головою переправив м'яча у сітку. Щойно розпочалась друга половина гри, як турки зрівняли рахунок. Коли ж йшли останні хвилини зустрічі, Туреччині вдалось вирвати перемогу.

Міцна національна...

(Закінчення зі стор. 13)

церкви, яка належала Московському патріярхатові, на основі почерговости. Коли батько з вірними вперше намагались підійшли до храму, парафіяни московської церкви, закривши брами, агресивно не допускали їх до храму. Вони погодились тільки на прохання відправити Службу на подвір'ї церкви. Їм було дуже дивним, що прийшов молодий священник в рясі з білого домотканного полотна і хотів служити „мужицькою" мовою. Під час служби з московської церкви прийшло кілька зацікавлених осіб, а згодом приєднались велика група. Послухавши Божу проповідь рідною українською мовою, велика кількість парафіян вимагала, щоб батько служив уже в церкві. А через кілька тижнів московський батюшка залишив парафію. Декілька місяців наш батько проводив богослужіння у с. Млїів. Далі йому на заміну прийшов інший молодий священник. А наша родина на возі з клунками поїхала в інше село, щоб українізувати церкву і там. Згадую, як не раз батько говорив: „Не вдалось вибороти Україну мечем – виборемо Хрестом".

Коли батько служив у Млієві, свято Перенесення голови титаря Кушніра проходило у Переяславі. То була величня подія. Тисячі людей з сусідніх сіл ішли на це свято. Урочисту Службу Божу з участю багатьох священиків відправляв 28-річний Архиєпископ Ярещенко, якого пізніше також не обминула рука московського ката".

Високо оцінив доповідач діяльність УАПЦ під проводом Митрополита Мстислава – першого Патріярха Київського і всієї Русі-України.

Після доповіді відбулася цікава дискусія. Відповідаючи на запитання присутніх, Т. Кохно заторкнув складну тему визнання Православних Церков інших народів канонічними. Відомо, що багато Православних Церков є автокефальними, мають своїх патріярхів і на даний час визнані канонічними (навіть греками і Москвою). Але цю незалежність вони вибороли собі самі терпінням і цілеспрямованістю. Вони не входили під жодну чужу юрисдикцію. Наприклад, Московська Православна Церква не була визнана канонічною понад 150 років.

„На жаль, Українська Православна Церква в Америці пішла легким шляхом, прийнявши зверхність Вселенської Патріярхії заради визнання канонічности. Які ж плоди принесла ця канонізація? Розбрат у наших церквах. Славна в минулому Церква допустила, що ми, православні українці в діяспорі, не можемо бути навіть у молитовному єднанні з рідною національною Церквою в Україні, а єпископи і священики з України не є дорогими гостями тут, у діяспорі, а є гнаними від наших церковних порогів", – сказав Т Кохно. Разом з тим він підкреслив, що далекий від будь-якої критики, його мета – звернути увагу на помилки, які мусять бути виправлені в ім'я незалежности і єдности українського народу і Української Церкви".

Після закінчення доповіді та цікавого обміну думками Т. Кохно щиро подякував присутнім і членам Українського громадського об'єднання „Помаранчева Хвиля" за те, що вони так глибоко цікавляться життям Церкви, історичним минулим нашого народу.

В пам'ять Степана Куриласа

Д-р ветеринарної медицини Степан Курилас, політичний і громадський діяч, упокоївся 2 травня 2006 року на 85-му році трудолюбного життя. Він походив з багаточисельної сім'ї (мав дев'ятеро сестер і семеро братів) священика о. Василя Куриласа і дружини-добродійки Олени Кордуби. Народився у 1921 році в Полюхові біля Львова. Батька за його вірність УГКЦ і народові московська окупаційна влада засудила на 10 років тяжких робіт в далекому Сибіру.

Початкову освіту набув у школах Полюхова і Добротвора, середню – у Львові, вчився у Малій духовній семінарії, а іспити зрілости склав у Холмі. Щоб уникнути переслідувань від московсько-більшовицької влади, подався на Захід. Одружився з Ольгою Хрупович, учителькою, яка під час війни чудом уціліла, присипана руїнами під час бомбардування. Його бажанням і ціллю було стати ветеринарним лікарем. Коли родина переїхала до Ґановеру, восени 1945 року С. Курилас почав навчання в одній з найстаріших ветеринарних шкіл Европи. Під час студій був діяльний у студентській громаді і її проводі, співав в студентському хорі та був активним в українському середовищі. Під час вакацій працював.

У 1946 році дружина народила двох синів – Петра і Павла. Дворічний Павло захворів і всі можливі намагання дістати ліки виявилися марними. С. Курилас закінчив студії в Мюнхенському університеті, одержавши звання ветеринарного лікаря, а в Інституті гігієни молока в Ґановері захистив докторську працю і одержав академічне звання доктора ветеринарної медицини. Після студій мешканці переходового табору обрали д-ра С. Куриласа головою управи табору, і ці обов'язки він виконував аж до часу виїзду з Німеччини.

У 1951 році з родиною прибув до Америки, де одержав посаду федерального ветеринарного лікаря у Міністерстві хліборобства. З часом народилися дочки Оленка і Лариса.

За широке знання ветеринарної медицини, адміністративні здібности та знання багатьох мов д-ра С. Куриласа перевели до Вашінґтону, у відділ імпорту м'яса і м'ясних виробів. Ця праця вимагала подорожей до країн, з якими підприємці та уряд мали торговельні зв'язки.

Після 34-ох років праці С. Курилас перейшов на пенсію і заснував власне ветеринарне бюро порад, яке успішно провадив багато років. Він допомагав рідним в Україні та Польщі, організовував допомогу дітям-сиротам Донбасу, громаді Добротвору і т. п. Не відмовляв нікому, хто звертався до нього про пораду чи допомогу. С. Курилас був членом багатьох українських установ, професійних українських та американських організацій, членом НТШ. Щедро жертвував на всі потреби громади. Разом з дружиною багато часу, енергії та любови присвячував вихованню дітей з ціллю зберегти їх в українській спільноті. Любитель хорового мистецтва, мав приємний бас-баритон і співав у студентському хорі, капелі бандуристів у Вашінґтоні і церковних хорах. Був співзасновником і дорадником Фундації Олени і Василя Петрахів „US-Ukraine", яка у своїй програмі теж призначає грошову допомогу студентам-українцям в Україні.

У глибокій печалі залишив дружину Ольгу, подругу понад 60 років супружнього життя, сина Петра, доньок Олену і Ларису з родинами, четверо сестер, двох братів і ближчих та дальших рідних.

Д-ра С. Куриласа поховали на українській частині цвинтаря Cedar Hill, Suitland, MD, біля Вашінґтону. Хай ця земля буде йому легкою, як перо! Пам'ять про його добрі вчинки переходитиме з покоління в покоління на довгі віки!

Іван Куйдич

Шановні читачі!

Висилаючи до „Свободи" спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневика пожертвами на пресовий фонд!

Редакція

З жалем і болем повідомляємо,
що 29 травня 2007 р.
відійшов у вічність наш улюблений
МУЖ, БАТЬКО і ДІДО

СВ. П.

ОЛЕКСА МОТИЛЬ

нар. 27 березня 1913 р. в селі Тадані, Україна.

У глибокому смутку залишилися:

дружина – МАРІЯ
дочка – СЯНЯ з мужем ДЖОЗЕФОМ
син – ОЛЕСЬ
внучка – КАТЯ з мамою ІРЕНОЮ
та ближча і дальша родина в США, Польщі, Словаччині та Україні.

Вічна Йому пам'ять!

В глибокому смутку повідомляємо, що 24 травня 2007 р.
на 82-му році життя відійшла у вічність

СВ. П.

ЗЕНОВІЯ ВАСИЛІВ
з дому КРАВЧУК

нар. 23 листопада 1925 р. в Ушні, повіт Золочів, Україна.

ПАРАСТАС був відправлений 29 травня 2007 р. в похоронному заведенні Литвин і Литвин, Юніон, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 29 травня 2007 р. в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж. Покійна була похована на цвинтарі св. Андрія Первозваного в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

чоловік – ВАСИЛЬ
дочка – МАРІЙКА
сестра – ДАРІЯ БУДНА
сестрінок – МАРКО БУДНИЙ
сестрінка – АНЯ АЛЯРА БУДНА
братова – НАТАЛКА КРАВЧУК
та ближча і дальша родина.

Вічна Їй пам'ять!

ПРЕЗИДІЯ СЕРЕДОВИЩА УКРАЇНСЬКОЇ ГОЛОВНОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ РАДИ і ПОЛІТИЧНА РАДА ОУНз
діляться сумною вісткою з членами й українською громадою, що 29 травня 2007 р. у Ню-Йорку переставився у Божу вічність, на 95-му році багатотрудивого життя

СВ. П.

мґр АЛЕКСАНДЕР МОТИЛЬ

Нар. 27 березня 1913 р. у селі біля Камінки Струмилової.

Довголітній член ОУН, а згодом ОУН Закордоном і Середовища УГВР. Активний член у громадсько-політичному і релігійно-церковному житті.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулись 1 і 2 червня 2007 р. Тлінні останки покійного Александра похоронено на цвинтарі св. Андрія у С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Дружині Марії, дочці Сяні і синові Александру, ближчій і дальшій родині складаємо глибоке співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 14 травня 2007 р.
відійшов у вічність мій дорогий муж і приятель

СВ. П.

ЕВГЕН ВАҐНЕР

нар. 10 лютого 1927 р. у Львові.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у церкві св. Михаїла у Монтреалі, Канада.

У глибокому смутку залишилися:

дружина – ДАҐМАР з ТАРНАВСЬКИХ з родиною
донька – ЛІДА з мужем ФИЛИПОМ ГІТКОТ
син – АДРІЯН
внуки – ХРИСТИНА і ОЛЕКСАНДЕР
сестра – ІРМА з родиною
шваґерка – ОКСАНА ЛЕНЕЦЬ
дальша родина та приятелі в США, Канаді і Україні.

Дякую усім за присутність на похоронних відправах, за поміч в час потреби, за пожертви на різні цілі в пам'ять Покійного і за вислови співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

В 20-ту ДУЖЕ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
відходу у Божу вічність нашого найдорожчого
МУЖА, БАТЬКА і ДІДУНЯ

СВ . П.

проф. д-ра

ПЕТРА Ю. СТЕРЧО

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

17 червня 2007 р.,
о год. 9-ій ранку

в Українській католицькій церкві
свв. Петра і Павла в Бриджпорті, Па.

Про молитви за спокій душі Покійного Петра просять

в смутку залишені:

дружина – ІРЕНА
син – ЮРІЙ СТЕРЧО з дружиною ДІЯНОЮ
і сином ПЕТРУСЕМ.

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

Ділимося сумною вісткою, що 30 травня 2007 р. на 99-му році життя в Гантері, Н. Й. відійшов у вічність

св. п.

ВОЛОДИМИР ГРИЦИН

нар. 18 січня 1908 р. у Шоломиї, Бібрський район, Львівської області.

ПАНАХИДА відбулася в п’ятницю, 1 червня 2007 р. в Aston Basagic Funeral Home.

ПОХОРОННА ВІДПРАВА відбулася в суботу, 2 червня 2007 р. в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Гантері, Н.Й., а опісля на Lexington Village Cemetery.

У глибокому смутку залишилися:

дружина – НАТАЛІЯ
син – РОМАН
внуки – ХРИСТИНА з чоловіком АНДРІЄМ
– РОМАН
та ближча і дальша родина.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 1 травня 2007 р. на 91-му році життя відійшов у вічність

св. п.

ДМИТРО ПИЛИПЕЦЬ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 3 і 4 травня 2007 р. в Українській католицькій церкві Входу в Храм Пресвятої Богородиці в Норт Порті, Фльорида, а відтак на цвинтарі у Венис Меморіял Гарден.

У глибокому смутку залишилися:

дружина – ІРИНА
син – ЯРЕМА з дружиною ЛЕСЕЮ
син – ОРЕСТ з дружиною СТЕФАНІЄЮ
дев’ять внуків і дев’ять правнуків
та ближча і дальша родина в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з родиною і приятелями, що в середу, 9 травня 2007 р. несподівано відійшла у вічність

св. п.

пл. сен. дов.

АННА ОЛЕКСИШИН

нар. 19 листопада 1929 р. у Львові, довголітня активна членка пл. статниці в Гартфорді, Конн. та куреня „Буриверхи“.

Залишені у глибокому смутку:

брат – РОМАН ОЛЕКСИШИН
братаниця – УЛЯНА ХАБУРСЬКА з мужем ЮРІЄМ та дітьми ХРИСТИНОЮ і АНДРІЄМ
братаниця – МАРЯННА (КОЗИНСЬКА) РАННЕНБЕРҐ з мужем БИЛОМ
та ближча і дальша рідня в Америці, Канаді та Европі.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в середу, 9 травня 2007 р. в Українській католицькій церкві св. Архистратига Михаїла в Гартфорді, а відтак на цвинтарі в Ґластонбері, Конн.

Вічна Її пам'ять!

Дирекція Українсько-Американської Федеральної Кредитової Спілки „Самопоміч“ з глибоким сумом повідомляє українську громаду Сполучених Штатів Америки та всю кооперативну родину, що 30 травня 2007 р. на 100-му році життя упокоївся в Бозі провідник кредитно-кооперативного руху діяспори

св. п.

ОМЕЛЯН ПЛЕШКЕВИЧ

Св. п. Омелян Плешкевич, один із засновників 1951 р. Кредитівки „Самопоміч“ у Чикаґо, до 1978 р. її Виконавчий Директор, опісля Почесний Член Дирекції Кредитівки „Самопоміч“; 1966-74 голова Централі Українських Кооператив Америки, кол. голова Української Світової Кооперативної Ради.

Омелян Плешкевич народився 1908 р. в селі Боратин, Сокальського повіту, в сім’ї священика. 1931 р. закінчив вищі торговельні студії у Львові та поступив на працю до „Маслосоюзу“ в Стрию. Склав іспит у Варшаві на ревізора й одержав посаду як ревізор кредитівок і кооперативних союзів. 1941-44 рр. працював у Ревізійному Союзі Українських Кооператив у Львові. 1945-46 рр. студіював у Вищій Школі Закордонної Торгівлі у Відні.

1949 р. Омелян Плешкевич еміґрував з родиною до США і поселився в Чикаґо. Омелян Плешкевич був ініціятором створення Товариства Українських Кооператив (тепер ЦУКА) та його головою. Був членом Секретаріяту Світового Конґресу Вільних Українців (СКВУ) та головою Української Світової Кооперативної Ради (УСКР). Як почесний член Дирекції Омелян Плешкевич брав участь у всіх засіданнях Дирекції і часто-густо приготовляв фінансові аналізи каси. Покійний Омелян Плешкевич – автор багатьох статтей і доповідей, друкованих у різних журналах і часописах.

У п’ятницю, 1 червня 2007 р. відбулося прощання з Покійним та ПАНАХИДА за спокій душі.

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА та похорон відбулися в церкві св. Йосифа в суботу, 2 червня 2007 р.

Покійний залишив у глибокому смутку двох синів, невісток, п’ятеро внуків і чотирьох правнуків.

Висловлюємо родині та близьким Покійного щире співчуття.

Вічна Йому пам’ять!

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*

СТЕФАН ВЕЛЬГАШ
Професійний продавець забезпечення УНС
STEPHAN J. WELHASCH
Licensed Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
548 Snyder Ave., Berkeley Heights, NJ 07922
Toll Free:1-800-253-9862/3036, Fax: 973-292-0900
E-mail:swelhasch@unamember.com

ОРКЕСТРА „ЛУНА“
Музика на весілля, забави, фестивалі.
Святкування роковин.
ОЛЕСЬ КУЗИШИН
Тел./Факс: (732) 636-5406
e-mail:dumamuse@aol.com

Apon Video, P.O. Box 3082,
Long Island City, NY 11103
Tel./Fax: (718) 721-5599

NEW VHS and DVD
7811 – Роксоляна Vol. 1 DVD + VHS
7812 – Роксоляна Vol. 2 DVD + VHS
7813 – Роксоляна Vol. 3 DVD + VHS
7814 – Роксоляна Vol. 4 DVD + VHS
7815 – Роксоляна Vol. 5 DVD + VHS
7816 – Роксоляна Vol. 6 DVD + VHS
7820 – Всесвітній фестиваль – Концерт DVD + VHS
7821 – Ансамбль „Кобза“ – 35 роковини, концерт DVD + VHS
Ціна $20.00 VHS, $25 DVD + $5 пересилка.
При замовленні отримаєте безкоштовно ікону з Києва.

Друкарня
COMPUTOPRINT Corp.
Established 1972
Clifton, New Jersey
виконує друкарські роботи:
- книжки (в твердій і м'якій оправах)
- журнали (з експедицією, або без)
- канцелярійні друки
- весільні запрошення (в укр. і анг. мовах)

Ваші замовлення виконуємо сумлінно, скоро і на час та з 30-літнім досвідом!
973-574-8800
Fax: 973-574-8887
e-mail: computopr@aol.com

VILLA „LIDIA“
Відпочинок над морем
128 E. Crocus Rd.,
Wildwood Crest, NJ 08260
Tel. (609) 522-3348 Suzanna Sapowycz

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ
Найбільший вибір українських книжок.
Замовляйте каталог:
1-866-422-4255
www.ukrainianbookstore.com

ARKA
Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відео-касети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.
89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550

ПАЧКИ, АВТОМОБІЛІ ТА КОНТЕЙНЕРИ В УКРАЇНУ
DNIPRO CO.
•Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
• Грошові перекази у всі країни світу • Українські та европейські компакт диски • Українські сувеніри та хустки
•Телефонні картки: 80 хв. розмови за 5 дол.

NEWARK, NJ	CLIFTON, NJ	PHILADELPHIA, PA
688 Sanford Ave	565 Clifton Ave	1801 Cottman Ave
Тел.: (973) 373-8783	Tel.: (973) 916-1543	Tel.: (215) 728-6040
(888) 336-4776		

LENDING FINANCIAL INSTITUTION
уділює позики на відкриття малих бізнесів, купно домів (mortgage), купно авта, особисті потреби (personal loans). Негайна відповідь. **Тел.: 800-647-4945**

Понад 30,000 читачів щотижня дивляться на наші реклими!
Реклямуйтеся!

KARPATY TRAVEL
121 Runnymede Road,
Toronto, ON, Canada M6S 2Y4
1-800-265-7189 • в Торонто (416) 761-9105
e-mail: karpatycanada@yahoo.com

ПОДОРОЖНІ ПОСЛУГИ: ВІЗИ, АВІЯКВИТКИ, ЗАПРОШЕННЯ ДО КАНАДИ і США, СТРАХУВАННЯ

Для Вашої зручности все можна полагодити телефонічно

ГРОШОВІ ПЕРЕКАЗИ
ХАРЧОВІ ПАКУНКИ
ЛИСТИ
ТА ДОКУМЕНТИ

1-800-265-7189 • (416) 761-9105

НАДІЙНО І ШВИДКО до рук адресата в Україну, Польщу та інші держави.
Найдешевші міжнародні телефонічні розмови.
Переписуємо відеокасети і DVD.

Як посилати, літати чи телефонувати то тільки через „КАРПАТИ“